

od se v od se v

*Volitve
so za nami*

*Ali je res
treba širiti cono*

*Novi vrtec odprt,
u prazen*

*Le še nekaj
spominov
na mesarijo*

POSLOVALNICA LJUBLJANA

Slovenska 54a
1000 Ljubljana
Tel.: 01/433 71 73
Fax: 01/433 62 05
E-pošta:
info@golfturist.si

POSLOVALNICA DOMŽALE

Ljubljanska 80
1230 Domžale, p. p. 137
Tel.: 01/721 96 80
Fax: 01/721 15 87
E-pošta:
domzale@golfturist.si

GOLFTURIST

TURIZEM IN RENT AGENCIJA

Trdinova 3, 1000 Ljubljana
Tel.: 01/433 71 73 faks: 01/433 62 05
E-pošta: info@golfturist.si

BAHNE

Vaš svetovalec za potovanja po naročilu: • letalske vozovnice • hotelske rezervacije • zposoja avtomobilov
• počitnice, potovanja in izleti • sejmi in strokovna potovanja • jezikovni tečaji v tujini • tavarovanja za potovanja

Verovškova 70, Ljubljana, tel.: 01/565 86 30, 01/566 16 12
http://www.loren-line.si e-mail: loren.line@siol.net

- izdelavo projekline dokumentacije notranjih plinskih instalacij,
- ogled objekta in izdelava predačuna brezplačno,
- najem plinohroma v kolikor ni zemeljskega plina,
- pridobitev soglasij,
- izdelava notranjih plinskih inсталacij,
- dobavo in montažo plinskih pečí,
- dobavo in montažo radiatorjev po izbiri strank,
- sanacija dimnika (s soglasjem) v kolikor je potrebna,
- poslašččen servis Jurskers

Pün – grejmo se z njim!

Source: *U.S. Census Bureau, Current Population Reports*.

Lupo hop – s servo volanom še bolj okreten in primeren za mestno vožnjo. Ob nakupu vam ostane kar 300.000 tolarjevi izberete lahko ugodno financiranje z minimalnim 20 % pologom ki ga omogoča podjetje Porsche Kredit in Leasing SLO, d. o. o. Uredite ga takoj, potrebujemo le nekaj vaših podatkov in vašo osebo izkaznjo!

AS
DOMZALE

Tel 01727 255555
www.bj.demon.co.uk

VIDIM SVET DRUGAČE

Pony

Pony SUPER

Pony LUX

Pony EXTRA

BREST TOP
Tapetništvo d.o.o.

Sedež: Jemčeva 45A, 1236 Trzin
Proizvodnja: Podkrajnik 18, 1380 Cerklje
tel.: 01 709 09 00, fax: 01 709 88 00

GREMO NAPREJ

Trzinci imamo kar srečo, da smo župana izvolili v prvem krogu! Si lahko mislite, koliko bi bilo še shodov, prepričevanj, kritik in »nategovanj«, če bi morali čakati še na en krog županskih volitev?! To bi bilo skoraj kot mehanje časa in energije pa tudi denarja davkoplačevalcev skozi okno.

Novo občinsko vodstvo bo lahko že kmalu povsem odgovorno, in upajmo, da tudi zavzeto, poprijelo za delo in začelo uresničevati obljube, ki so jih njegovi novi člani kot kandidati tako radodarno delili med predvolilnim sirkusom. Pred voljavami smo slišali predvsem zelo veliko kritik. Vsak kandidat bi marsikaj naredil po svoje, predvsem pa drugače, kot se je delalo doslej. Imeli so res veliko pripomb, idej in predlogov. Žal je pri nekaterih prevladovala le napadalna kritika.

Ker so se pri nekaterih navijaške in tekmovalne strasti zelo razvzele, bi bilo prav, če bi ta vroča čustva, vsaj tisti, ki so izvoljeni v občinski svet, kar najhitreje umirili. Zdaj, ko so prišli na željene položaje, bodo morali zaupanje volivcev in tudi svoje obljube upravičiti.

Ko gledam na sestavo novega občinskega sveta, se mi dozdeva, da bo v svetu po novem več kresanja mnenj, kot pa ga je bilo v dosedanjem svetu. Prvi trzinski občinski svet je oral ledino, zato je bilo mogoče kar prav, da so bila mnenja svetnikov precej enotna. Za nekatere občane je bila ta enotnost kar moteča, saj je spominjala že skoraj na še ne povsem pozabljen način odločanja z avtomatičnimi soglasnimi dvigovanji rok v socializmu, vendar je le treba priznati, da so marsikaj opravili hitreje, kot pa če bi bilo med njimi več razhajanj.

Za demokracijo seveda ni dobro, če pravladijo le ena politična usmeritev, vseno pa se bojim, da bomo šele zdaj spoznavali, kako naporna je lahko demokracija. Med izbranimi svetniki je kar nekaj takih, ki so se do zdaj izkazali po izrazito samosvojem gledanju in celo po nestrpnosti do drugih mnenj. Upam, da je bila to predvsem njihova »pozicijska drža«. Bojim pa se tudi, da se bodo morali nekateri od novih svetnikov šele začeti učiti osnov delovanja in pristojnosti občin. Med svojimi nastopi ob soočenjih kandidatov so namreč nekateri pokazali kar nekaj luknj v svojem tovrstnem znanju. Zdaj, ko so pri občinskem krmlu, bodo morali nekateri verjetno tudi še spoznati, da so želje lahko eno, tisto, kar je v resnici, pa je vse kaj drugega. Na pot se jim ho postavilo kar nekaj omejitev in danosti, ki jih bodo morali upoštevati. Če splošno je znano, da je lažje kritizirati, kot pa kaj narediti.

Zdaj so na lepem zamenjali svoj položaj. S tem, ko so se odločili za stolčke v občinskem vrhu, so se iz do zdaj anonimnih občanov, ki so lahko za šankom ali ob kavčih s sosedji kritizirali napake vodstva, spremenili v najvišje predstavnike trzinske oblasti, to je v tiste, ki bodo poslej deležni kritik »navadnih« Trzinčev. Saj poznate tisto: »Strele letijo v najvišje vrhove«. Kot občinski veljaki ne bodo deležni le ugleda in drugih ugodnosti, ampak bodo izpostavljeni tudi kritikam, upravičenim, dostikrat pa tudi neupravičenim. Sami so se odločili za to!

Predvsem pa morajo tisti, ki so izstopali po bojevitosti in izrazito neomajnih pogledih, spoznati, da bodo v svetu verjetno naleteli še na druge, ki bodo tudi imeli svoj prav.

Če bodo znali drug drugemu prisluhniti, z argumenti in usklajevanju iskati kompromise in najboljše rešitve, potem se nam za prihodnost Trzina in njegovo demokracijo ni bati. Če pa bomo priče nestrpnosti in ingosti v gledanjih na reševanje občinskih problemov, pa bomo v Odsevu lahko pisali o iskrivih preprih, razdorih in morda celo o žalitvah

in razprtijah. Take stvari bralci običajno radi preberejo, zato so novinarji po navadi nad tem navdušeni, vendar kaj takega za Trzin prav gotovo ne bi bilo dobro.

Upam, da se člani novega vodstva občine v celoti zavedajo svoje odgovornosti in da se ne bodo šli svetniških voj. Iz preteklega obdobja poznam primere nekaterih, tudi sosednjih občin, kjer je bilo delo občinskih svetov povsem blokirano. Tiste občine so zgolj več ali manj vegetirale, in ne bi želel, da bi se kaj takega dogajalo tudi v naši občini.

Vsekakor bo pri tem najtežje breme nosil župan. Od njegove spretnosti in politične močnosti bo odvisno, kako bodo iskali srednjo pot in najustreznejše rešitve, vendar sam vseno ne bo zmogel vsega, še zlasti, če mu bodo drugi privoščljivo metali polena pod nogo. Lahko da bo v svetu nekaj trgovanja in kupčkanja, katere skupina bo imela več glasov. Verjetno pa bi bilo najbolj prav, da bi se vsi novopečeni svetniki zavedali, da na kdaj tudi ugrizniti v ustnico in tudi kaj potrpeti. Najbolje pa bi bilo, če bi se vsi potrudili, da bi v kar največji meri prispevali k temu, da bi bila naša občina še naprej med gospodarsko najuspešnejšimi in da bi bilo tudi življenje v njej kar najbolj prijetno.

Volitve so za nami. Vsak od volilnih upravičencev je imel pravico dati svoj glas po svoji presoji najprimernejšemu kandidatu za župana in svetnika in seštevek vseh glasov naj bi nam prinesel ta hip najboljšo izbiro za vodilne ljudi v občini. Lahko jim le zaželimo uspešno delo in seveda, da gremo naprej. Ob tem pa je prav, če delo vodilnih v občini budno spremljamo in na naslednjih volitvah tiste, ki bodo dobro delali, nagradimo z novim mandatom.

Urednik

ODSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik: Miro Štebe

Namestnik odgovornega urednika: Mateja Ertelj

Tehnični urednik: Emil Pevec

Urednik fotografije: Jože Seljak

Trženje: Jozica Valenčak

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika): Marija Lukan

Ostali člani uredništva: Tone Ipavec, Urša Mandeljc, Nofa Matan, Petra Mušič, Viktorija Pečnikar - Oblak, Taja Prelovšek, Katja Rebec, Mirjam Šdh, Mojca Trček, Peter Zalokar

Tisk: Miro Ravnikar s.p., Domžale

Naklada: 1700 izvodov

Glasilo Odsev izhaja enkrat mesečno in ga dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslednja številka Odseva izide 20. novembra 2002. Vaše prispevke pričakujemo v uredništvu najkasneje do 10. novembra na naslov: Odsev, Mengeška 9, 1236 Trzin ali na elektronski naslov odsev_96@hotmail.com

Uradne ure v uredništvu:

Vsako sredo od 17. do 19. ure v prostorih uredništva, v prvem nadstropju stare osnovne šole v Trzinu (Mengeška c. 22/1)

☎: (01) 564 45 67 ☎: (01) 564 45 68

Slika na naslovnici:
Novembrski pogled na Grintovec.

(foto: Jože Seljak)

ISSN 1408-4902

Spoštovani občani in občanke, volivci in volivke, na nedavnih volitvah ste z zelo visoko podporo, ki ste jo namenili moji ponovni kandidaturi in tudi listi kandidatov za občinski svet, ki so kandidirali kot zagovorniki istega programa, potrdili ta program in dosedanj način mojega dela, kakor tudi način delovanja prejšnjega občinskega sveta. Za to izdatno podporo se vam iskreno zahvaljujem v svojem in tudi v imenu kandidatov z Liste za trajnostni razvoj Trzina – Tone Peršak in sokrajan. Prav gotovo je vsakdo vesel, če doživi tako široko potrditev svojega dela in svojih prepričanj. In to velja tudi zame.

Seveda pa ta podpora pomeni tudi zavezo, da je potrebno nadaljevati v skladu s programom, ki je bil pred volitvami zares temeljito predstavljen, in da je tudi v prihodnje potrebno delovati na enak način, kot smo si prizadevali delovati doslej. To pomeni, da si je potrebno prizadevati za čim višjo raven soglasja v zvezi s posameznimi načrti in pristajati tudi nujne kompromise, v primerih, ko je nekaj pač potrebno izpeljati, pa morda načrt vzbujaja pri delu občan in občanov pomisleke. Foda naposled je vendarle potrebno odločiti in, kot rečeno, tako, da odločitev podpira čim večji del članov občinskega sveta in posredno ali neposredno tudi čim večji

del občan in občanov. Zaupali ste nam upravljanje in vodenje občine in k temu sodi tudi to, da se moramo odločati in ne prelagati nujnih odločitev v neko nedoločeno prihodnost; še posebej ne, kadar gre za nesporne potrebe ali tudi želje in predloge večjega dela občan in občanov.

Zdaj nas najbrž vse skupaj čaka krajše obdobje, v katerem bo mogoče zaznati tudi nekaj nesoglasij in živčnosti, še posebej na prvih sejah občinskega sveta. Potrebno bo namreč nekoliko omežati in zglati robove nekaterih trdih stališč, ki jih je bilo slišati v času predvolilne kampanje, saj drugače sodelovanje ne bo mogoče. Sodelovanje in pripravljenost na dialog pa sta predpogoja za plodno delo občinskega sveta in za čim bolj soglasne odločitve tega organa. Če bi se izkazalo, da te pripravljenosti ni, potem bi bilo pač potrebno vedno znova odločati s preglasovanjem, kar pa ni ravno priporočljivo, predvsem pa ni najbolj koristno. Hkrati pa je potrebno tudi to možnost resno upoštevati, kajti že omenjena visoka stopnja podpore, ki ste jo namenili programu, s katerim smo šli na volitve jaz kot kandidat za župana in Lista za trajnostni razvoj Trzina – Tone Peršak in sokrajan, nas zavezuje, da ta program tudi uresničimo. In mi smo nedvomno čvrsto odločeni tako ravnati.

Tone Peršak

OGLASNA DESKA

Naš fotograf Jože je zadnjič ves prisiljal: »Očitno so moje kritike v tem predvolilnem času vsaj malo zalegle. Na občinski stavbi so končno pritrdili spodobni oglasni deski. Samo ne vem čigave so, pozabili so namreč označiti, kdo sploh bo oglaševal na tistih deskah. Upam, da nam ne bo spo-ročil pisal Osama Bin Laden!« Kaj takga se nam verjetno ni bati. Po prvih razobeš-nih obvestilih pa se nam dozdeva, da tabli pripadeta občini. Vsekakor sta lahko korisni za obveščanje občanov. Eni predla-gajo, da naj bi tam ob smrti prebivalcev Trzina razobešali tudi osmrtnice ali pa vsaj podatke o tem, kdo je umrl in kdaj bo pog-reb. Ko zdaj visijo črne zastave, namreč Trzinci vseprek drug drugega sprašujejo, kdo je tisti, ki smo ga izgubili, in včasih porabijo kar preveč časa, da to izvedo. Zanimiv pa je tudi komentar nekoga, ki je dejal, da sta deski že lepi, da bi bilo pa zdaj potrebno polepšati tudi ozadje. Stavba tr-zinske občine in kulturni dom res že kličeta po lepši in prijaznejši podobi. Tudi tako bi bil naš kraj bolj oh in sploh. Na turističnem tekmovanju bi z lepšo podobo prav gotovo zasedli vsaj tretje mesto in ne tisto vedno nehvaležno četrto.

SPOŠTOVANE KRAJANKE IN KRAJANI!

Letos, maja 2002, je bil sprejet zakon o vračanju vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje. Le ta določa upravičen-ce, zavezanca, višino vračila, način in pogoje vračanja. Med upravičenci smo tudi krajan Trzina.

Ne strinjamo se s 4. členom zakona ki določa višino vračila od 20 do 40%, odvisno od leta sklenitve pogodbe.

Vseslovensko združenje upravičencev do vračila vlaganj, ki ima sedež v Le-nartu, temu odločno nasprotuje in zahteva 100% vračilo vsem upravičencem. Vložilo je pobudo za razpis zakonodajnega referenduma, za kar potrebujemo vaš podpis. Časa nimamo veliko, zato je prav, da čimprej izpolnimo in podpišemo na upravni enoti v Domžalah obrazec za podporo volivca zahtevi za razpis zakonodajnega referenduma za spremembo zakona.

Najkasneje 6. decembra 2002 mora predsednik Združenja izročiti predsedniku Državnega zbora 40.000 podpisov.

Ne zamudite priložnosti, odločitev je tudi v vaših rokah.

Za Vseslovensko združenje vlagateljev do vračila vlaganj v javno telekomunikacijsko omrežje.

V imenu vlagateljev iz Občine Trzin Meta Železnik

SPOŠTOVANI KRAJANI!

Začeli smo zbirati podpise za razpis ZAKONODAJNEGA REFERENDUMA: »ZA VRAČANJE VLAGANJ V TELEKOMUNIKACIJSKO OMREŽJE«.

Na upravni enoti v Domžalah dobite obrazec za podporo referendumu. Prosimo, da ga izpolnite (obkrožite »A«), podpišete in potrjenega pošljete ali prinesete na naslov: M. Železnik, Rebolevca 18. Trzin.

Telefonske številke
Občine Trzin so:

**564 45 44, 564 45 43,
564 45 50 in 564 45 49**

Fax:
564 17 72

Elektronska pošta:
Info@obcina-trzin.si

Domača stran na internetu:
http://www.obcina-trzin.si/

POSODOBITEV VODOVODNIH ČRPALIŠČ NA MENGEŠKEM POLJU

Trzinski vodovod oskrbujejo z vodo iz črpališč na Domžalsko – Mengeškem polju. Pred kratkim je vlada sprejela ukrep, s katerim je prepovedala uporabo nekaterih pesticidov in drugih preparatov za kmetijstvo tudi na območju porečja Kamniške Bistrice, kamor sodi tudi Mengeško polje. Pri javnem komunalnem podjetju Prodnik, ki skrbi za vodooskrbo na našem območju, so nam zatrli, da je v Trzinu skrb zaradi onesnaženosti vode odveč. Pri Prodniku strokovnjaki ves čas budno nadzirajo kakovost vode in po njihovih zatrilih v Trzinu pijemo dobro vodo. Direktor Prodnika g. Marko Fatur nam je dejal: »Jasno je, da je Mengeško polje, tako kot vsa podobna polja v Sloveniji, izpostavljeno določenim vplivom kmetijstva, vendar pa na Mengeškem polju za zdaj še nismo zabeležili preokračanja mejnih vrednosti za pesticide in nitrati.« Dejaj je, da pesticidi na Mengeškem polju na sploh niso tak problem kot drugod. To je potrdil ing. Aleš Stražar, ki je pri Prodniku zadolžen za sektor Vodovod. Rekel je: »Zadnje analize kažejo, da so pesticidi pod mejami detekcije, to je tudi pod mejnimi dovoljenimi koncentracijami, ki bodo, v skladu s strožjimi zahtevami Evropske unije, začele veljati v letu 2003.«

Dejaj je, da mikrobiološko kakovost vode spemljajo skozi vse leto in da so rezultati zelo dobri. Vode na našem območju ni treba klorirati, kemične analize pa kažejo povečano vsebnost nitratov, vendar so tudi te količine še daleč pod dovoljenimi koncentracijami.

Kot je zatrnil direktor Prodnika g. Fatur so pri Prodniku že naredili tudi prve študije o možnostih izkoriščanja vode iz globokih vrtin, ki sežejo v dolomitne vodonosne plasti na globini od 100 do 150 m. Tam so naleteli na povsem čisto in neoporečno vodo, »zlato kapljo«, kot pravijo. Vrtine so že izvirali v bližini obstoječih črpališč, vodo iz njih pa naj bi v naš vodovodni sistem začeli črpati v prihodnjih petih letih. Letos pa so se lotili prenove obstoječih črpališč. Črpalke so bile namreč stare že po štirideset let in ni bilo mogoče več dobiti rezervnih delov, hkrati pa so bile energetske tudi zelo poratne. Zato so letos že prenovili dve črpališči, tretje bo obnovljeno do konca leta. Četrto pa bodo posodobili v prihodnje leto. Ob zamenjavi črpalk so zamenjali tudi vodovodne napeljave, vgradili so mehke zagone in zvezno merjenje višine podtalnice. Nove črpalke so precej bolj varčne in tako zdaj potrebujejo precej manj energije, hkrati pa so poskrbeli za daljinski prenos podatkov, tako da zdaj črpanje vode nadzirajo iz nadzornega centra v Domžalah, kar povečuje zanesljivost in omogoča boljše delovanje naprav. Gladina vode na črpališčih je približno 8 do 10 m pod površino, črpalke pa so na globini 18 m. Dnevno načrpajo približno 9200 m³ vode, oz. v povprečju 105 l/s. Z vodo oskrbujejo kakih 40.000 odjemalcev. Pravijo, da so zaloge vode pod Mengeškim poljem zelo velike in da se nam pomanjkanja vode še ni bati, čeprav lahko včasih pride do prekinitve oskrbe z vodo, vendar na to vplivajo predvsem tehnični dejavniki.

M.Š.

NOVI SMETNJAKI TUDI ZA PASJE KAKCE

Med predvolilno kampanjo smo slišali veliko zahtev in obljub o tem, kako naj bi bil in bo Trzin lepši, prijaznejši, bolj urejen, prijetnejši in sploh oh in ah. Pred kratkim pa so Trzince verjetno presenetili novi masivni smetnjaki, ki imajo ob straneh tudi držalo za vrečke, s katerimi naj bi v prihodnje lastniki psov v smetnjak lastnoročno pospravljali »dakeljičke« za svojimi ljubljenci.

Da bi bili smetnjaki bolj zanimivi, so okrašeni tudi s slikami gorskega cvetja, na držalih za vrečke pa so upodobljeni psi najrazličnejših pasem. Smetnjaki so prav

gotovo vredni pohvale, zaradi njihove masivnosti pa se bodo morali hulgani kar malo potruditi, če jih bodo skušali prevračati. Naj se vsaj malo potrudijo.

Različne slike psov bodo verjetno navduševale malčke,

kužki pa bodo ob njih verjetno z veseljem dvignili zadnje tačke.

KOMEMORACIJA IN RAZDEJANJE

Člani Zveze borcev NOB Trzin so v

lorek, 29. 10., pred spomenikom NOB pred osnovno šolo Trzin pripravili spominsko slovesnost v počastitev spomina na padle med drugo svetovno vojno. Udeležili so se je večinoma starejši krajani, nekaj dni po dnevu mrtvih pa so se obeležja padlim spomnili tudi vandali. Razmetali so sveče in posvajali okolico spomenika. Spet so pokazali svojo vrednost in sično kulturo. Takih revolucionarjev res ne

potrebujejo. Tisti, ki ne znajo spoštovati umrlih in drugih, tudi sebe ne znajo spoštovati in spoštovanja niso vredni tudi od drugih.

VOLITVE SO ZA NAMI

Letošnji november so zaznamovale lokalne volitve na Martinovo nedeljo. Eni so v tem videli nekaj simbolike, vsekakor pa je lepo sončno vreme vplivalo več optimizma in tudi vplivalo na dokaj dobro volilno udeležbo. Od 2.809 vpisanih volilnih upravičencev je glasovalo kar 2.205 volivcev, kar je kar 78,5 % volilna udeležba.

Značilnost letošnjih volitev v Trzinu je bila ta, da sta se spopadala predvsem dva politična tabora, dve neodvisni nestrnarski listi: Lista za trajnostni razvoj Trzina, ki se je zbrala okrog dosedanjega župana g. Antona Peršaka, in Lista za zeleni Trzin, ki jo je vodila kandidatka za župana Nataša Chvalat. Politične stranke tudi tokrat niso igrale posebno pomembne vloge, zanimivo pa je, da so se pojavili tudi kar štirje samostojni, neodvisni in nestrnarski kandidati.

Predvolilno srečanje simpatizerjev »Liste za trajnostni razvoj Trzina«

Precej negotovanja je dvignil urnik predvolilnih opravil, saj nekateri od udeležencev kampanje niso bili zadosti dobro obveščeni. Se zlasti pri zrebanju plakatnih mest so nekateri odpadli, prav tako pa se tudi niso vsi mogli v celoti pripraviti za prvo soočenje kandidatov. Po splošni oceni bi bilo lahko prvo soočenje en teden kasneje, kot pa je bilo. Treba pa je pohvaliti voditelja obeh soočenj Andreja Zupana in Francija Cotmana, da sta neuhvaležno nalogo zelo dobro in korektno opravila, čeprav je bilo vsaj s strani publike nekaj hude krivi, ker posamezniki kandidatom niso mogli zastavljati toliko vprašanj, kot bi si želeli. Ker je bilo kandidatov veliko, se je bilo treba striktno držati dogovora in pravil obeh soočenj. Pokarati pa je treba nekatere kandidate, ki na soočenja niso prišli. Nekateri so bili resnično zadržani, vsaj za nekatere od njih pa vemo, da se na soočenja niso upali priti, drugi pa so pokazali pravzaprav zaničevalen in vzvišen odnos do volivcev in drugih kandidatov.

Če so se drznili kandidirati za ugledna mesta v občinskem vodstvu, bi si prav gotovo morali vzeti tudi čas za predstavitev volivcem. Nihče ni tako dober, da bi že samo njegovo ime nčaralo volivce.

Tudi v našem časopisu smo imeli z nekaterimi udeleženci kampanje težave, ker so zamujali dogovorjene roke ali pa se sploh niso želeli predstaviti. Kar se tiče plakatov, je treba reči, da sta bili dokaj, skoraj po ameriško, agresivni obe neodvisni listi, precej kandidatov pa s svojimi plakati niso želeli obremenjevati žepov davkoplačevalcev in se izpostavljati pobalnim, da bi na njihove fotografije slikali kozje brade, očala in druge packarije.

Obe listi sta pripravili tudi novinarski konferenci in tudi živahni predvolilni srečanja, eni kandidati so morebitne volivce vabili na kosila, postavili pa so tudi stojnice, ob katerih so se družili s sokrajani in jih navduševali za svoje poglede. Lahko rečemo, da je predvolilno vzdušje v Trzinu minevalo sorazmerno mirno in da tudi ni bilo pretiranega zapravljanja. V sosednjih Domžalah in v nekaterih drugih občinah so predvolilni cirkus vzeli precej bolj resno.

Same volitve so precej volivcev razočarale in zmedle, saj so lahko glasovali le za enega kandidata za občinskega svetnika in seveda tudi za župana in predsednika države. Večina volivcev je menila, da bi bilo bolj prav, če bi vsak volivec lahko obkrožil imena toliko kandidatov, kolikor bi jih iz njegove volilne

Soočenje županskih kandidatov: Natalija Chvalat in Anton Peršak

enote prišlo v občinski svet. Verjetno bi bila končna slika občinskega sveta ob takem glasovanju nekoliko drugačna in mogoče tudi bolj pravična. V sedanjem sistemu samostojni kandidati skoraj niso imeli možnosti. Člani list s preferenčnimi glasovi so precej lažje prišli do stolčka v občinskem svetu.

Kakor koli že, zdaj imamo nov občinski svet, ki ima enega svetnika več – zdaj jih je 12, v prejšnjem svetu pa jih je bilo 11. Tudi v novem svetu ni nobenega neposrednega predstavnika volivcev iz industrijske cone, svet je bolj moški, prej je bila ena svetnika več, pa tudi izobrazbena raven je bila v prejšnjem svetu višja. Absolutni zmagovalci so novi – stari župan g. Anton Peršak in člani njegove liste za trajnostni razvoj Trzina, saj so osvojili pet svetniških mest, Lista za zeleni Trzin je osvojila tri mesta, štiri stranke, Socialdemokratska, Združena lista socialistov, demokratov, Liberalna demokracija Slovenije in Nova Slovenija – krščanska ljudska stranka pa so dobili po enega svetnika. V prejšnjem mandatu so imele stranke, razen Demokratske, ki je imela tri svetniška mesta, po dve mesti, kandidat SDS-a

pa je lokrat v svetu zamenjal predstavnika SLS. Od svetnikov, ki so sedeli v svetu v prejšnjem mandatu, so ostali štirje: Lilijana Simrekar, Valentin Kolenc, Milan Karčič in Romeo Podlogar, gospod Franc Pavlič pa je bil v prejšnjem mandatu član Nad-

zornega odbora. Slednji je najstarejši član sveta (71 let), Matjaž Erčulj (24 let) pa je najmlajši. Upamo, da bodo novi svetniki uspešni in prizadevni, saj bomo, vsaj po napovedih, v tem mandatu v Trzinu dobili kar nekaj novih pridobitev. Če bo po sreči,

bodo novi svetniki sodelovali na precej več otvoritvah, kot njihovi predhodniki, čeprav je treba reči, da so prav oni v marsičem že pripravili vse potrebno za dokončanje nekaterih naložb. Prav gotovo so občinski svetniki prejšnje-

Avtor:
Simon Fink
Jugovic

ODSEVNIK

ga mandata zadovoljivo opravili svoje poslanstvo in v precejšnji meri upravičili zaupanje. Treba se je zavedati, da so v marsičem orali ledino in da bo stopanje po njihovih stopinjah za vse nove svetnike lažje.

Kot smo ob izvolitvi prejšnjega, prvega občinskega sveta opozarjali, da v Trzinu ne bi smeli pozabiti tistih članov sveta nekdanje krajevnne skupnosti, ki so Trzinu izborili občino, moramo zdaj poudariti, da so se s svetilni škarni v zgodovino naše občine

zapisali tudi člani prvega občinskega sveta v Trzinu: Marija Hojnik, Dubravka Porenta, Lilijana Smrekar, Branka Šebela, Valentin Kolenc, Jože Štih, Anton Ipavec, Jakob Ložar, Franc Gradišar, Milan Karšec in Romeo Podlogar.

Miro Štebe

SEJA OBČINSKEGA SVETA NOVI OBČINSKI SVET LAHKO ZAČNE DELO

Dober teden po občinskih volitvah, v ponedeljek, 25. 11., se je na svoji prvi seji sestel novi občinski svet. Udeležence sestanka je najprej pozdravil stari, novi župan Anton Peršak in jim zaželel uspešno delo. Pojasnil je pravila delovanja sveta, se zlasti kako bo potekalo glasovanje. Ob tem je zaželel, da bi čim manjkrat prihajalo do preglasovanj in da bi kar največkrat sklepe v prid Trzina sprejemali soglasno.

Gospod Franc Pavlič, ki je kot starešina novega občinskega sveta do podpravitve mandatov vodil sejo, je nato poprosil predsednico občinske volilne komisije go. Biserko Čičerov, da naj poroča o poteku volitev in potrdi mandate novega občinskega vodstva. Ga. Biserka je med drugim povedala, da je od 2809 vpisanih volilcev volilo 2205 volilcev oz. 78,5 %. Potrdila je mandate novega občinskega sveta, člani sveta pa so nato izbrali novo komisijo za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja. V tem mandatu jo bo vodil Franci Mušič (LDS), v komisiji pa so še Nataša Chvatal (Lista za zeleni Trzin), Valentin Kolenc (Lista za trajnostni razvoj Trzina), Franc Pavlič (Lista za trajnostni razvoj Trzina) in Lilijana Smrekar (ZLSD).

Po tem, ko je nova mandatna komisija potrdila mandate občinskih svetnikov in svetnic, je pred vsemi slavnostno prisegel župan občine go. Anton Peršak, ki je med drugim obljubil, da se bo odločno zavzemal za razvoj občine Trzin. Sledilo je ustanavljanje in imenovanje članov komisij in odborov občinskega sveta. Načeloma naj bi bil v vsakem odboru ali komisiji vsaj en predstavnik občinskega sveta, po možnosti pa naj bi jih bilo tudi več. Izkazalo se je, da posamezne stranke oz. liste niso zbrale zadosti prinemernih kandidatov za nekatera od teh delovnih teles občinskega sveta. Za strateško pomembnejše odbore in komisije je bilo sicer dosti kandidatov in tudi tekmo-

valnosti med listama in strankami, pri nekaterih komisijah pa so svetniki kaj hitro posegli po zunanjih članih. Kakor koli že, odbori in komisije so zdaj sestavljeni in občinsko vodstvo bo lahko delalo po ustaljenem redu.

Odbor za gospodarstvo in kmetijstvo bo vodila Nataša Chvatal (Lista za zeleni Trzin), pomagali pa ji bodo Lidija Babnik (Lista za trajnostni razvoj Trzina), Janez Mušič (Nsi) in Zoran Rink. **Odbor za gospodarske javne službe** bo vodil Milan Karče (Lista za trajnostni razvoj Trzina), v odboru pa so še Matjaž Erčulj (SDS), Andrej Kovačič in Blaž Krivic. **Odboru za družbene dejavnosti** bo predsedoval Matjaž Erčulj, ob njem pa bodo v odboru še Tone Kralj (Lista za trajnostni razvoj Trzina), Marija Hojnik in Andreja Smolnikar Prah. **Odbor za finance** bo vodil Valentin Kolenc (Lista za trajnostni razvoj Trzina), člani odbora pa bodo Peter Kralj (Lista za zeleni Trzin), Franc Pavlič (Lista za trajnostni razvoj Trzina), Milena Perovšek in Branimir Šebela. **Odbor za okolje in prostor** bo vodila Lilijana Smrekar (ZLSD), v odboru pa bodo še: Milan Karče, Franc Mušič, Janez Mušič in Drago Kostreva. **Predsednik statutarne pravne komisije** bo Franc Pavlič, ob njem pa bosta v komisiji še Peter Kralj in Tone Kralj. Najbolj številna bo komisija za občinska priznanja, proslave in promocijo občine, vendar bodo v njej, z izjemo predsednice Lidije Babnik, predvsem ljudje, ki niso hkrati tudi občinski svetniki: Brigita Dane, Milica Erčulj, Dub-

ravka Porenta in Mizo Štebe. Svetniki pa so sprejeli še dodaten sklep, da naj bi bila v tej komisiji še predsednica Turističnega društva Trzin in predsednik Prostovoljnega gasilskega društva Trzin.

Občinski svet je nato potrdil predlog župana, po katerem bo tudi v tem mandatu funkcijo podžupana naše občine opravljal dosedanj podžupan go. Valentin Kolenc. Običajna zadnja točka vseh zasedanj občinskega sveta – vprašanja in pobude svetnikov, je tokrat izjemoma prišla na vrsto pred zadnjo točko, saj so morali člani sveta počakati še na prihod kandidatov za Državni svet. Največ vprašanj je imel svetnik Romeo Podlogar. Večinoma so se nanašala na ekološka vprašanja in problematiko T-3, večino odgovorov pa bo dobil na prihodnji seji. G. Podlogar je med drugim predlagal, da naj pristojni inšpektorji pregledajo mokrišča na območju med cono in ostalim delom Trzina, zanimala ga je protipotresna varnost oddelka vrtca Palčica in kako je s pogodbami z oglaševalci na reklamnih panojih in tablah v Trzinu, zahteval je izračun odstotkov višin objektov v T-3, zanimal se je nadaljnji načrt gradnje na območju T-3, predlagal je, da naj končno le postavijo označevalnih tabel za OIC, zavzel se je za table - zemljevide, ki naj bi na izbranih mestih po naselju prikazovale kje so posamezni važnejši objekti v naselju, zanimal se je za načrt stavbnih zemljišč v občini ter za to kako bo urejena šola v šolskem letu 2003/04.

Zelo zanimivo je bilo tudi vprašanje g. Franca Mušiča, ki ga je zanimalo ali ne bodo postavili opozorilnih tabel za novi oddelek vrtca in ali ne bodo uredili prehoda za pešce ter vidnejših talnih oznak pred novim vrtcem. Župan je povedal, da so se s tem vprašanjem že ukvarjali, vendar talnih oznak ne smejo narediti ker gre za državno cesto, prehod pa naj ne bi bil možen neposredno ob novem vrtcu, ker cestišče za to ni primerno, pločniki namreč niso urejeni na obeh straneh ceste. Zadržal pa je, da se bo občina še naprej trudila, da bi zagotovila večjo varnost otrok pa

tudi staršev, ki bodo prihajali v vrtce po otroke in jih zjutraj tja tudi vozili. Lilijana Smrekar pa se je zavzela, da bi kontejnerje za zbiranje vej, podobno kot to naredijo spomladi, postavili na nekaterih mestih kar za vse leto.

Zadnja točka prve redne seje novega občinskega sveta je bila predstavitev kandidatov za našega območja za državni svet. Predstavila sta se Marko Juvančič iz občine Litija ter Simon Mavsar iz občine Domžale. Svetniki so imeli največ vprašanj za g. Mavsarja saj so nekateri njegovo dosedanje delo že poznali. Še zlasti je g. Podlogarja s tem v

zvezi zanimalo kakšne načrte in kakšno vlogo ima Razvojni zavod na območju gozda med obrtno cono Trzin in naseljem Mlake. Po predstavitvi obeh kandidatov ki se je kar precej zavlekla, čeprav sta manjkala še dva kandidata, eden iz občine Komenda, drugi pa iz Kamnika, so svetniki elektrici iz Trzina Mariji Hojnik, ki bo na volitvah za državni svet zastopala interese Trzina predlagali, da naj podpre kandidata Marka Juvančiča.

Miro Štebe
foto: Andrej Zala

POGOVOR Z ŽUPANOM OBČINE TRZIN G. ANTONOM PERŠAKOM DELO NA OBČINI TEČE NORMALNO NAPREJ

Ob začetku tokratnega pogovora z »novim« - »stari« trzinskim županom g. Antonom Peršakom nas je zanimalo, v kolikšni meri so volitve vplivale na delo Občine in kaj se je na občini pomembnejšega zgodilo, odkar smo lmetli zadnji pogovor z županom.

Lahko rečem, da delo in življenje na Občini teče normalno, brez prekinitev. To je seveda normalno. Ne bi bilo prav, če bi se delo na Občini pred volitvami za en mesec »ustavilo« in bi se potem po volitvah še en mesec pripravljali na zagon. Občina je ustanova, ki je vezana tudi na določene roke, ki jih mora spoštovati. Izpolnjevanje teh dolžnosti mora teči, četudi pride do zamenjave na županskem stolčku. Prejšnji župan mora delati naprej, vse dokler ne preda dolžnosti svojemu nasledniku. Tako je delo teklo normalno naprej tudi v naši občini. Zdaj smo tako na primer tik pred podpisom koncesijske pogodbe za javno razsvetljavo. Gre za upravljanje javne razsvetljave v Trzinu. Doslej je v občini veljala pogodba, ki smo jo podedovali po domžalski občini, pred časom smo objavili razpis za oddajo koncesijskih del, roki za oddajo prijav so medtem tekli in v teh dneh bomo koncesijsko pogodbo lahko podpisali. S pogodbo bomo poskrbeli za bolj pregledno pa tudi hitrejšo odzivanje na okvare pri javni razsvetljavi. To velja tudi za popravilne in obnavljanje nosilcev za luči in sploh za vsa dela v zvezi z javno razsvetljavo. Prav tako smo zdaj tudi tik pred podpisom pogodbe za oddajo del pri dokončnem urejanju občinskega objekta v T-3. Pričakujemo, da bodo že decembra začeli dela, s katerimi bodo uredili knjižnico, ambulanto, informacijsko točko v avli, zraven pa še prostor za mladinski klub, večnamensko dvoranco itn. Gradbeno dovoljenje smo že dobili in tudi izvajalca smo

že izbrali. O tem boste lahko poročali kaj več v naslednjih številkah Odseva.

Kako pa je z vodnjakom, ki naj bi stal pred tistim poslopjem?

Postopki v zvezi s tem tečejo. Fontana ima dve razsežnosti. Eno je gradbena, drugo pa je kiparska. Tudi za kiparski del je treba izdelati projekt in prav zdaj zbiramo ponudbe za izdelavo tega projekta.

Med Trzinci je slišati govorice, da naj bi na območju T-3 zgradili le še en blok, v katerem naj bi bil tudi oddelek doma za ostarele ter varovana stanovanja, drugi načrtovani blok na južni strani Ljubljanske ceste pa da naj bi žrtali in tam raje uredili parkirišča. Koliko je resnice v teh namigovanjih?

Obstoječi zazidani načrt je še vedno tak, kot je bil. Ureditveni načrt je bil sicer spremenjen v letu 1999, in tak kot je, velja. Res je, da zdaj prav ta ureditveni načrt spremenjamo tako, da spremenjamo namembnost enega od obeh načrtovanih blokov. V njem naj bi, kot ste že omenili, uredili varovana stanovanja in oddelek doma za ostarele, druga sprememba pa se nanaša na zmanjšanje drugega objekta. Kakšna bo končna odločitev, pa bo pokazala javna obravnava. Rezultat pa je težko predvideti. Možno so vse različice. Treba pa je povedati, da se ta center oblikuje kot trg. Možnost, da bi se tam uredilo parkirišče, ni najbolj ugodna. Tudi če se bo ureditveni načrt v tem delu spreminjal, je treba dobro razmisliti tudi o tem, ali problem parkirišč v tem delu resnično obstaja. V že zgrajenem delu je pred-

videnih precej več parkirišč, kot jih določajo normativi. Da je že zdaj gneča na tamkajšnjih parkiriščih, sta predvsem dva razloga. Na tem območju je zdaj veliko delavcev, ki delajo v tamkajšnjih objektih in pač parkirajo v bližini. Drugi pa je, da stanovalci tega območja, ki imajo v kletnih prostorih svojih blokov zagotovljena parkirišča zaradi ugodnih vremenskih pogojev in ker jim je priročno, enostavno parkirajo pred bloki. Garaže niti slučajno niso polne. Vsako stanovanje v blokih ima najmanj eno parkirno mesto, isto pa velja tudi za tamkajšnja podjetja. Ljudje pa iz lažnosti parkirajo na cesti. Pred dnevi je bila tam nesreča, ki je bila očitna posledica tega, da je nekdo parkiral prav pred vhodom v podzemno garažo in to tako, da je zaprl pogled na cesto tistim, ki so izpeljevali iz garaže. Število parkirnih mest na območju T-3 ne bi smelo biti problem. Tudi če greste pogledat tja zvečer, boste videli, da je podzemna garaža tam na pol prazna. Zdaj je v njej prav gotovo nezasedenih vsaj sto parkirnih mest. Prav zato bo verjetno treba za rešitev problema mirujočega prometa na tem območju razmisljati tudi o manj priljubljenih ukrepih.

Precej Trzincev nas sprašuje, kdaj bo vrtce Palčica v prostorih stare šole zaž-

vel. Otvoritev smo že imeli, malčkov v njem pa še ni.

Po dogovoru z ravnateljcem in vodstvom šole in vrtca bo vrtec začel delovati 1. decembra. V njem bodo delovali trije oddelki, to je en oddelček male šole, en oddelček vrtca in oddelček popoldanske male šole.

Kako pa bo z devetletno osnovno šolo?
V šoli oz. vrtcu so pred časom vpisovali otroke za prvi razred osnovne šole, v katerega naj bi otroci šli 1. septembra prihodnje leto. Kako je zdaj s tem, ali ni določeno, da se z novim šolskim letom začne devetletka?

Kakor jaz razumem zakon in kolikor vem, ni bilo še nobenega odloga, zato naj bi, vsaj po mojem, septembra 2003 vse šole začele z devetletnim programom. Moram pa reči, da je stvar občine le da zagotovi pogoje za to, o vsem ostalem pa odloča država. To je stvar države in na šoli verjetno vedo natančneje, kako bodo vse skupaj izpeljali.

Eden od bralcev mi je namignil, da naj v našem pogovoru spregovorimo tudi o urejanju gozdnih poti na območju naše občine. Povalil je, da je zelo veliko teh cest zdaj urejenih precej bolje, kot pa so bile, da so zdaj bolj prevozne, ob njih je urejen odtok voda, hkrati pa je

ob nekaterih cestah in stezah tudi pokosjena praprot in druga podrast. Ob teh pozitivnih spremembah pa je nerodno to, da po urejenih cestah v trzinški gozd zahaja vse več neprijetnih obiskovalcev, večinoma od drugod, ki ob cestah in na jashah puščajo smeti in razdejajo.

Najprej je treba spomniti, da je po površini v naši občini dobra tretjina oz. kar 40 % zemljišče porasla z gozdovi. Če primerjamo našo občino po številu prebivalcev in po površini z drugimi občinami, pa lahko ugotovimo, da naša za urejanje gozdne infrastrukture namenja precej več denarja kot druge podobne občine. Seveda je to treba gledati proporcionalno in ne absolutno. Kočevska občina, kjer gozd pokriva kar 90 % površine, tako na primer v te namene porabi neprimerno več denarja. Ob tem naj navedem še en podatek, saj se je prav v času predvolilne kampanje zelo veliko govorilo o pozidaniosti občine. Če gledamo po površini, je naša občina sorazmerno malo pozidana. Manj kot 25 % njene površine je pozidane. Celotna površina občine dosega približno 860 ha, pozidane površine pa pokrivajo približno 170, največ 180 ha. To je boljše povprečje, kot je v celotni Sloveniji. Razlog za to je v tem, da je Trzin zelo strnjeno naselje. Zato so govorice o tem, da bo občina v celoti pozidana, če se kje najde še kakšen del, ki naj bi ga pozidali, popoln nesmisel. Ljudje enostavno ne vedo, kakšna je sploh naša občina.

Takoj, ko smo dobili občino, smo začeli tudi skrbeti za gozdne poti. Teh poti je bilo včasih precej več, kot jih je danes – to se da še lepo videti. Nekatere od teh gozdnih cest smo začeli obnavljati. Najprej smo začeli obnavljati cesto, ki vodi z vmesnega območja med Mlakami in obrtno cono po dolini in se nato dviga proti Rašici. To cesto smo uspeli v precejšnji meri že obnoviti, hkrati pa smo uredili še nekaj drugih manjših poti in vlak, ki so se že zarasle in so bile zanemarjene. Ob tem pa je treba reči, da so te steze in ceste namenjene predvsem kmetom in gozdarjem, vendar pa je na njih res zdaj že precej več prometa, ki tja ne sodi. To še zlasti velja za t.i. Belo cesto. Mi te ceste zdaj redno vzdržujemo. Nekaj denarja za to prispeva tudi država, moram pa reči, da za to v našem primeru občina precej več kot pa država. Praviloma bi moralo biti razmerje med prispevkom države in prispevkom občine pol : pol, mi pa prispevamo sedemkrat, osemkrat več kot država. Če mi tega ne bi vzdrževali, bi se lastniki gozdov in tudi drugi prebivalci naselja, ki se radi rekreirajo v gozdu in sprehajajo po tamkajšnjih poteh, pritoževali, po drugi strani pa dobro vzdrževane ceste privabljajo obiskovalce tudi od drugod. Ob koncih tednov je včasih še zlasti na beli cesti že toliko prometa kot v naselju. Problem je v tem, da je vožnja z motornimi vozili po gozdnih absolutno prepovedana, razen za gozdarje.

Zakon o gozdovih to striktno prepoveduje. Zato bi bilo potrebno uvesti inspeksijske službe. Občina ne more preganjati motornih vozil v gozdu, nekatere državne službe pa bi to verjetno morale. Razmišljali smo sicer že, da bi na začetku poti postavili rampe, vendar se je pri tem treba zavedati, da je na tistem območju nekaj sto lastnikov gozda, nekateri so celo iz Zasavja. Da bi vsem zagotovili ključke za rampe, je skoraj nesmiselno, prav tako pa se verjetno ne bi obneslo, če bi vsi, ki bi želeli z motornimi vozili do svoje parcele, morali hoditi ključke za rampo iskati na primer na občino. To je tako neprikladno, še zlasti ob koncih tednov, da mislimo, da bi se potem s tistimi rampami zgodilo nekaj takega, kot se je v Trzinu v podobnih primerih že zgodilo. Ljudje so so rampe enostavno odžagali ali uničili.

DOBRI MOŽJE

Prazniki se bližajo - in Miklavž spet prišel bo. Obišče nas tudi božiček. ki prijazen je mediček.

Nato še dedek Mraz obišče nas.

Vsi nas hodo obdariti in močno razveseliti.

To res dobri so možje - otroci čakamo jih že. Napisali jim bomo sporočila. kakšna naj bodo darila.

Anka Jurše

PLAMEN

Danes spet pri tebi sem bila, kjer sedaj je tvoja postelja. Čisto k njej sem se sklonila, ti šepetaje obljubila,

da zemljico bom prerahljala, iz nje bo vrtička pognala - cvetovi rdeči bodo vzklihi in tvoj vrt bodo krasili.

Potem še lučko sem prižgala, ki z vsem je žarom zasijala - močno je plamen zažarel, kot da k zvezdam bi hotel.

Nato je ptička priletela - otožno pesem je zapela. Veter je rahlo šelestel - tajinstveno tvoj dom objel.

Anka Jurše

ALI JE RES TREBA ŠIRITI CONO?

Med predvolilno kampanjo smo lahko slišali res veliko zagotovil, po katerih je bilo mogoče sklepati, da se večina Trzinčev zavzema za zaustavitev širjenja naselja in predvsem za dvig kakovosti življenja v njem. Pri zagotovitvi o svojih nameranih prizadevanjih za ohranitev Trzina v njegovih sedanjih mejah, za ohranitev zelenih površin in o racionalni rabi prostora so se zlasti izstopali kandidati z liste Za zeleni Trzin z Natašo Chvatal na čelu, prav dosti pa za njimi niso zaostajali niti drugi. Precej je bilo obljub, da ne bodo dopustili, da bi industrijsko cono povežali z ostalim Trzinom s povezovalno cesto. Niso bili redki tisti kandidati, ki so zatrjevali, da sta zadosti le kolesarska steza in pešpot. Kar nekaj kandidatov je tudi izjavilo, da se ne strinjajo, da je treba načrtovano trzinsko pokopališče umestiti sorazmerno globoko v gozd, k Pakjovemu gričku. Menili so, da je treba najti primernejšo lokacijo ali pa misel na ureditev pokopališča opustiti. Slišali pa smo tudi kar nekaj opozoril, da je industrijsko-obrtna cona zadosti velika in da je ni treba še širiti.

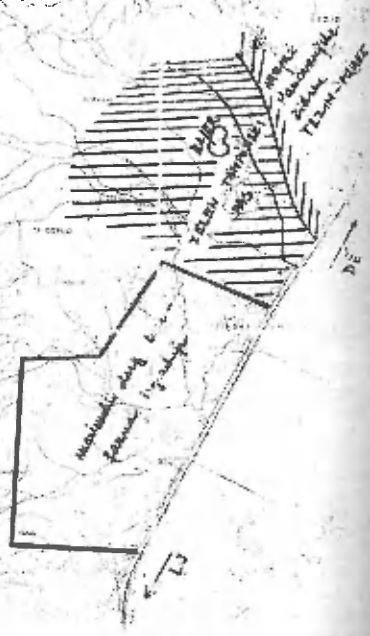
Prav to je na zadnji seji prejšnjega sveta opozarjal svetnik Romeo Podlogar, ki je menil, da bi morali o spremembah zazidalnega načrta za obrtno-industrijsko cono odločati šele po volitvah. Spremembe zazidalnega načrta so se res nanašale na zagotovitev dodatnih parkirnih površin v coni, ki so zelo potrebne, zraven pa je bilo v načrtu jasno izrisano, da naj bi se cona na severovzhodu širila še v gozd, čez potok Blatnico, ki jo zdaj omejuje. Na tistem delu cone je izrisanih še trinajst zazidljivih parcel, na katerih naj bi po vsej verjetnosti postavili poslovno-obrtno objekte, ob njih pa je izrisana še bodoča cesta, ki naj bi imela tudi križišča s priključki, ki bi vodili naprej v gozd. Ali ti priključki nakazujejo še nadaljnje širjenje cone? Obrnili smo se na trzinskega župana g. Antona Peršaka in ga povprašali, kako je s temi parcelami v zazidalnem načrtu. Zatrnil nam je, da je za tisti predel pozidavo predvidel že dolgoročni plan, ki je bil sprejet leta 1986. Prostorsko ureditveni načrt za severni kare, kot strokovno imenujejo tisti predel, naj bi bil že sprejet, in velja. Ob tem je g. župan dejal, da je to pač dediščina prejšnje občine in da je bila cona prvotno zamišljena na 56 ha zemljišč, zdaj pa se razteza le na 34 ha. »To ni nič novega. Te stvari so zarisane že od prej.« Ko smo vprašali, če bi lahko tam že jutri zabrnili stroji in začeli podirati drevesa ter razkopavali zemljo, nam je g.

Peršak dejal, da je tam potrebna še parcelizacija in da bodo lastniki potrebovali tudi gradbena dovoljenja. Kar pa se tiče v gozd zarisanih cestnih podaljškov, pa je rekel, da so tam zarisane samo možnosti in da tisto ni nič pomembno.

V predlogu odloka o spremembi zazidalnega načrta pa v zvezi s tem piše, da tisto območje v dosedanjih dokumentih ni ustrezno obdelano in da bo prav omenjeni odlok podrobneje določil merila in pogoje za urejanje tistega dela območja. Piše, da bo severni kare namenjen storitvenim in obrtnim dejavnostim z možnostjo gradnje enega stanovanja v sklopu celotnega objekta ene funkcionalne enote.

Spet smo pri stari zgodbi. Trzinčci smo že pred desetletji z vso odločnostjo zagovarjali, da mora gozd severozahodno od naselja Mlake, še zlasti v širši okolici bajerja, ostati gozdni rezervat, ki naj bi ga izkoriščali le kmetje in rekreativci. Ves čas se precej Trzinčev, še zlasti odkar imamo svojo občino, zavzema za ohranitev mokrišča, ki se raztezajo prav ob potoku Blatnica. Tudi na mestu, kjer naj bi postavili nove obrate, je nekaj zelo simpatičnih naravnih koticov, spomladi je tam eno večjih še ohranjenih rastišč kronic, tam pa lahko najdemo še druge redke in tudi zavarovane rastline in mogoče tudi živali. Potem ko je bilo na zborih volivcev večkrat slišati, da je obrtna cona že dovolj velika in da nam res ni potrebno njeno širjenje, se vprašamo, če bodo odgovorni spet le skomignili z rameni in kot že tolikokrat doslej rekli, da ni mogoče storiti ničesar, ker je to dolg prejšnje občine. Zakaj pa imamo svojo občino? Stvari, ki so jih prej sprejemali, mogoče brez vednosti širšega kroga Trzinčev ali pa celo mimo njih, bi zdaj lahko tudi spremenili? Zakaj je treba le pristajati na »grehe preteklosti«? Zakaj ne moremo urejati svoje občine po svojem okusu? Slišal sem že za namige o namerah, da se pozida ves zeleni jezik med Mlakami in cono. Ob takšnem obnašanju me ne bi prav posebej presenetilo, če bi kdo razmišljal tudi o tem. Zato menim, da je prav

zdaj čas, da pokažemo svojo odločnost. Pustimo tisti gozd in mokrišča našim vnučkom! Industrijske cone zdaj pospešeno gradijo po vseh sosednjih občinah, tisti, ki si želijo parcel za svoje nove objekte, jih tam lahko dobijo zelo hitro in tudi pod ugodnimi pogoji. Naj le naštejemo nekaj takšnih con: v Jaršah cona že skoraj raste, zanjo je, kar se tiče komunalnih storitev, že skoraj vse nared. V kratkem bodo začeli urejati še večjo cono ob izvozu z avtocesto v Želodniku, o zelo veliki industrijski coni se pogovarjajo v Komendi. Cone pa pripravljajo tudi v Vodicah, Mengšu, Kamniku in Lukovici. Možnosti za podjetnike in njihova nova podjetja je res veliko. Zakaj naj bi žrtvovali še tisti del gozda, ki uokvirja cono? Na občini so nam večkrat zatrjevali, da od podjetij nimamo neposrednih finančnih koristi. Zakaj naj bi potem podpirali gradnjo še novih obratov? Komu bo to koristilo? G. župan je v našem pogovoru zatrdil, da dolgoročni načrt za tisto območje velja in da bi investitor(ji) lahko tam začeli postavljati svoja podjetja, če za to dobijo gradbena dovoljenja. Soglasje za ta dovoljenja mora dati tudi občina, upravnica

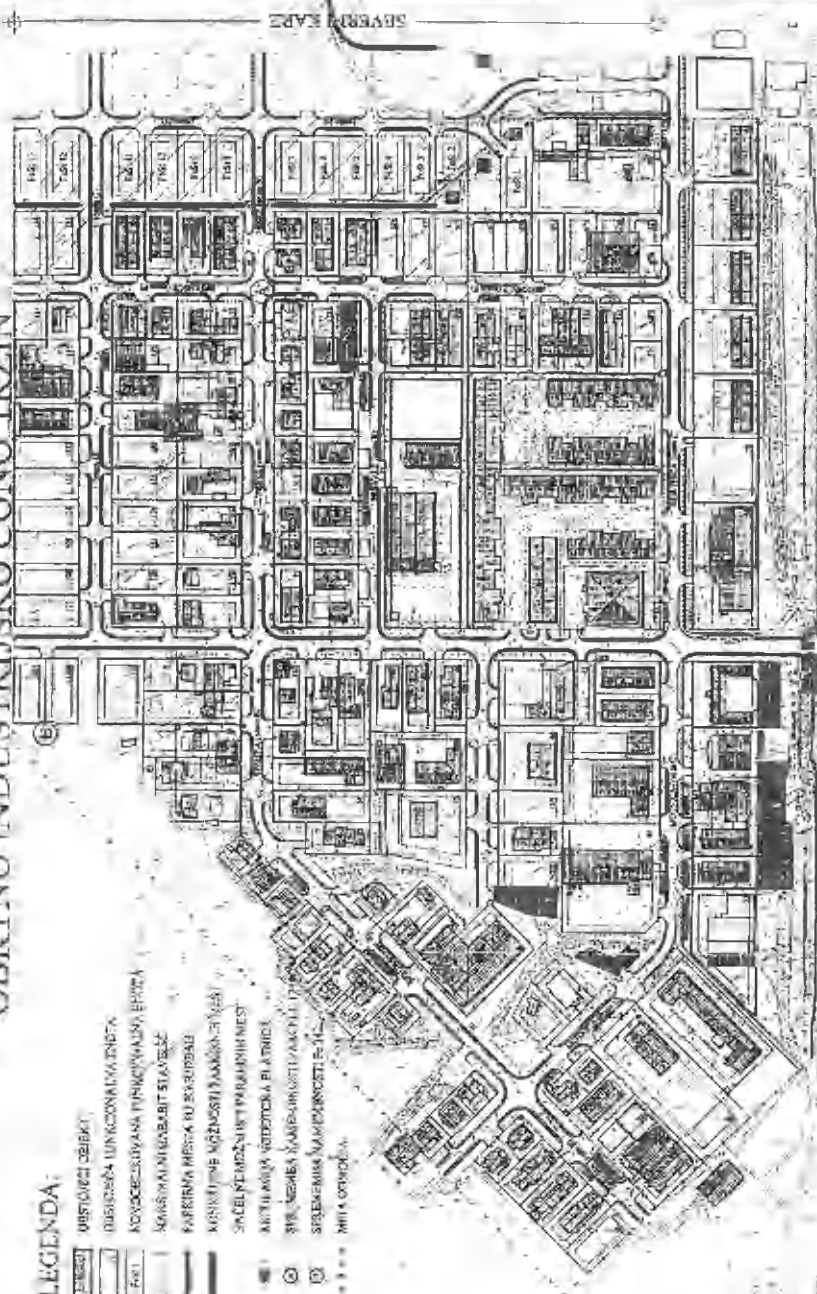

Na hrbinu strani vabila na zbor krajanov 24. 6. 1985 je jasno izrisano obkroženo »zeleni tamponski pas«. Zakaj se mu s tako lahkoto odrekamo?

SPREMEMBE IN DOPOLNITVE ZAZIDALNEGA NAČRTA ZA OBRATNO INDUSTRIJSKO CONO TRZIN

LEGENDA:

- OBSTOJEČI OBRAT
- DOKOLNA LOKACIONALNA LOKACIJA
- KONČEČIŠČANA PIVNICA/VAŠKA PIVNICA
- KRAŠKA/VAŠKA/VAŠKA/VAŠKA/VAŠKA
- KAPITAN MESTA RUŠARUBALA
- KRAŠKA/VAŠKA/VAŠKA/VAŠKA/VAŠKA
- SPREMEMBA NAČRTOVANOSTI B. D.
- MHA OPOVEDA
- OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA
- SPREMEMBA NAČRTOVANOSTI B. D.
- SPREMEMBA NAČRTOVANOSTI B. D.
- SPREMEMBA NAČRTOVANOSTI B. D.

LEGENDA: OBSTOJEČI OBRAT - OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA

OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA - OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA

OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA - OBSTOJEČA VODOTOKA PLATNICA

enota pa bi morala želje občine upoštevati. Na občini pravijo, da se je že nekajkrat zgodilo, da se na upravni enoti niso prav dosti ozirali na mnenje občine. Še zlasti, če je v dolgoročnem planu in prostorsko ureditvenem načrtu neko območje že opredeljeno kot stavbno zemljišče. Župan se strinja, da Trzinu lahko spremenimo dolgoročni načrt in ga prikojimo svojim željam, vendar pravi, da bi to trajalo vsaj tri leta. Prav, v tem času pa bi občina lahko razglasila moratorij za posege na tisto območje. Verjetno je v Trzinu zadosti ekološko osveščenih ljudi, ki bi tak moratorij podprli. Nenazadnje je bilo precej kandidatov za občinski svet, ki so igrali prav na to karto. Z usklajeno akcijo bi Trzinci lahko zaustavili širjenje cone proti severovzhodu, vendar bi morala za tem stati večina občanov. Kakšen je odnos prebivalcev Trzina od tega, bo mogoče videti že na zboru krajanov, ki ga bodo morali na občini sklicati ob javni razgrnitvi predloga sprememb zazidalnega načrta za cono, nenazadnje pa ustrežno ravnanje lahko pričakujemo tudi od novih občinskih svetnikov, ki so obljubljali zeleni Trzin.

Miro Štebe

NEKAJ OSNOVNIH PODATKOV O PALČICI (stran 15)

Dodatni prostori vrtca Trzin v stari osnovni šoli so urejeni na površini 160 m². Tam so tri igralnice, razdeljevalna kuhinja, kabinet in pedagoška soba. Ob vhodu so uredili manjše otroško igrišče, vendar pravijo, da bodo še naprej hodili tudi na igrišče ob osnovni šoli. Pred poslopijem Palčice je tudi parkirišče za 20 avtomobilov zaposlenih in staršev otrok. V Palčici naj bi bilo zaposlenih sprva pet delavk, kasneje pa lahko, da bi zaposlili še dve. Vrtce bo odprt od 6. ure do 16.30, če bodo starši želeli drugače pa bo mogoče delovni čas tudi spremeniti. Po 1. decembru naj bi v Palčici sprejeli oddelke male šole in običajni oddelki vrtca. Po zadnjih podatkih, bo v običajnem oddelku 15 malčkov, vendar se lahko zgodi, da jih bo še več. Približno polovica otrok v tem oddelku bo iz Trzina, drugi pa iz Depale vasi, Loke in iz Dobene. Od 24 trzinskih otrok, ki so jim maja zavrnili prošnje za sprejem v vrtce, so starši zaprosili za varstvo le dveh malčkov, vsi ostali so, kot kaže, ugodno rešili problem predšolskega varstva, še zlasti tako, da so svoje otroke vozijo v vrtce v Ljubljani. V prostorih Palčice, bodo svoj prostor dobili tudi otroci popoldanske male šole, to so tisti, ki niso vključeni v redni program predšolske vzgoje. S tem, ko se bo oddelki male šole preselili iz prostorov osnovne šole, se bo tam spustila ena učilnica, ki jo bodo namenili šolarjem predmetne stopnje.

Razmišljanja ob miklavzevanju

Ko pomislim na ime Miklavž, se mi v spominu poraja vrsta dogodkov iz otroških let. Spominim se, kako sem vsako leto, na večer pred dnev njegovega godu, 5. decembra, v dnevni sobi nastavila pehar in nestrpno pričakovala trenutek, ko me bo svetnik obdaril. V tem obdobju sem se morala še posebej spodobno vesti in biti ubogljiva, povedali so mi namreč, da Miklavž porednim otrokom prinese samo šibo ali pa še tega ne. Bala sem se tudi hudobnih parkeljnov, ki so strašili okoli. In če je kdo na ta večer pozvonil pri hiši, sem se v strahu pognala za fotele v dnevni sobi in upala, da ni prišel pome kak hudiček, in če je slučajno že prišel, da me vsaj ne najde.

Toda slej ali prej vedno pride čas, ko otrok spozna resnično Miklavžovo zgodbo. Tudi jaz sem jo - na žalost. Z družino smo bili na obisku pri prijateljih. Ti pa so imeli dnevno sobo s kaminom, iz katerega so kar naenkrat začeli prihajati nadvse čudni zvoki. Miklavževil! In ne veste, kako sem bila vesela, ker sem ga končno zalotila pri njegovem opraviilu - prinašanju daril. A veselje se je kmalu poleglo, kajti moj sošolec (ki je živel tam) je nenadoma pridrvel v dnevno sobo in z velikim navdušenjem iskal potrditev, češ: ali ni dobro opo- našal Miklavža! Ker pa se nisem dala kar tako in sem še vedno zatrdjevala, da le-ta obstaja (saj vendar prinaša darove), mi je sošolec hitro postregel s krutim dejstvom, da to delo kralko malo opravila očka in mamica.

Res pa je, da je Miklavž oz. prvotno sv. Nikolaj resnično živel - bil naj bi grški škof. Prav zato se še danes pojavlja v dolgi beli halji, čez katero ima oblečen mašni plašč, glavo mu krasí mitra (škofovsko pokrivalo), v eni roki drži zavito škofovsko palico, v drugi pa lahko nosi knjigo, v katero si zapisuje dejanja otrok (ali so bili pridni ali ne). O njem govorijo tudi različne legend. Ena izmed njih pravi, da je nekoč tri hčere nekega revnega moža, ki jim ni mogel priskrbeti dote, rešil sramotne usode tako, da jim je ponoči skozi okno vrget tri kepe zlata. Ena izmed njih se je zakotalila v copato, ki je ležala na tleh. Tako lahko sklepamo, da od tod izvira šega prinašanja darov otrokom v nastavljen pose- de, peharje, lonce, košare, ponekod v cok- le, nogavice ali da se jih pušča na okenski polici. Ti darovi se imenujejo miklavževni- na. Sprva naj bi šlo predvsem za sadje, kot so jabolka, orehi, suhi krhliji... za po- redne lahko tudi šiba miklavževka.

V figuri Miklavža pa niso vidni samo ele- menti krščanstva, kot se na prvi pogled

zdi, temveč se je skozi čas spojil z raz- nimi "poganskimi" šegami in verovanji, ki jih v novembrskih in decembrskih dneh pozna indoevropski pa tudi nein- doevropski svet. Zato ni nobeno nak- ljuče, da se sv. Nikolaj pojavlja ravno v tem času, po arhaičnih pojmovanjih v obdobju duhov, ko naj bi se na zemljo vračali duhovi prednikov (ob tej prilož- nosti so se možki našemili v duhove rajnih in se z njimi identificirali). Vse to je pripeljalo do tega, da so se na koncu najrazličnejši demoni in magična bitja pridružila Miklavžu. In verjetno se vam zdí samoumevno, da si je Cerkev z na- šemljenci sprva povzročala velike pro- bleme. Kmalu pa je ugotovila, da je naj- boljše, da v ljudskih množicah zakore- ninjeni običaji ostanejo, vendar z novo krščansko preobleko. To je bilo vidno predvsem v tem, da so t. i. duhovi ljud- dem prinašali le blagoslov za novo leto in prihodnjo letino, sv. Miklavž pa je te- mu primerno postal dobrotnik in prevzel funkcijo obdarovanja otrok (nekje tudi odraslih). Našemljenci, ki pa so prej predstavljali duhove prednikov, so se po krščanskem pojmovanju spremenili v hudobne duhove oz. parkelje, Miklav- ževe spremljevalce in izvrševalce kazni nad porednimi otroki.

Pri čemer se mi zdí slednje, torej obda- rovanje otrok v zameno za njihovo prid- nost in ubogljivost, v svojem bistvu sporno. To pa zaradi tega, ker mislim, da gre pri tem za izvajanje hegemonije (za dosego prevlade in strinjanja, brez uporabe sile, s prepričevanjem ali z dru- gimi nevtralnimi sredstvi.) nad pripad-niki družbe, ki se mora seveda zaradi večje učinkovitosti začeti že v otroških letih. Nekateri boste pri tem seveda rekli, da gre le za izjemno prijazno gesto - obdarovanje otrok, vendar velja pouda- riti, da so bila darila prvotno namenjena le pridnim, torej neproblematičnim, po- kornim družbi. Takšnim, ki ne povzro- čajo problemov in se s tem, ko (v tem primer enkrat na leto) dobijo kakšno ugodnost, odpovejo kritičnemu posegan- ju v družbo in možnosti odkrivanja pro- blematičnih dimenzij obstoječe družbe.

Literatura: Ovsec, D. J. 2000. 'Trije dobri mož- je: sveti Miklavž, božiček in dedek Mrz Ljubljana'. Kmečki glas

Mirjam Šuh

Sveti Miklavž nam darove deli. Tudi mi obdarujemo druge ljudi.

Berta Golob

NOVI VRTEC ODPRT, A PRAZEN

V torek, 29. 10., popoldne se je skupina občanov udeležila kraje slavnosti ob dolgo napovedovani otvoritvi novega oddelka trzinskega vrtca na Mengeški cesti oz. v prostorih nekdanje trzinske osnovne šole. Udeležencev odprta Palčice, kakor se novi vrtec imenuje, je bilo precej, in sicer zato, ker so se dogajanju pridružili še občani, ki so prišli pred poslopje stare šole zaradi sestanka v zvezi s plinifikacijo Trzina.

Precej krajanov je menilo, da je odprtje novih prostorov vrtca v času predvolilne kampanje predvolilno nabiranje dodatnih glasov, vendar je župan občine Trzin g. Anton Peršak že takoj na začetku svojega slavnostnega govora pojasnil, da temu ni tako. Poudaril je, da so se na občini že dolgo prizadevali za odprtje dodatnih prostorov vrtca in da so vrtec pač odprli, kot so obljubljali že prej, takoj, ko so dobili vsa potrebna dovoljenja inšpektorjev.

Pojasnil je tudi, da je bila odločitev za ureditev začasnega oddelka vrtca v stari šoli smiselna in pravzaprav edina primerna. Poslopje je bilo, predno ga je odkupila občina, temeljito obnovljeno. O kakovosti obnove so se prepričali pred odkupom poslopja. Če bi se takrat odločili za urejanje vrtca v prostorih ob lokalu Škerca bar in slaščičarne Oger, bi bilo preurejanje prostorov verjetno še dražje, na koncu pa občina tudi ne bi bila lastnik tistih prostorov. Poudaril je tudi, da za obnovo in razširitev obstoječega vrtca Žabica ni nobenih načrtov, kot trdijo nepoučeni, da pa je bil pripravljen le idejni projekt, kar je v praksi lahko še precej daleč od pravih načrtov. Župan je tudi zatrdil, da bo v bližnji prihodnosti vsekakor treba posodobiti in razširiti tudi vrtec Žabica, po vsej verjetnosti po tem, ko bo končana širitev osnovne šole. Takrat bodo za razbremenitev vrtca Žabice med sanacijo še kako prav prišli tudi novi dodatni prostori vrtca na Mengeški cesti.

Župan je podrobno opisal, kako so potekala dela pri urejanju dodatnih prostorov in zakaj je prišlo do zamud, nazadnje pa je izrazil upanje, da se bodo malčki v novih prostorih dobro počutili. Ob tem je treba reči, da imajo za odprtje dodatnih prostorov vrtca zelo veliko zaslug tudi člani strokovnih služb na občini, predvsem pa županov namestnik Valentin Kolenc, ki je ves čas prizadevno usmerjal urejanje prostorov Palčice.

Nekateri smo ob otvoritvi pogrešali še pozdravne besede direktorja skupnega Zavoda osnovne šole in vrtca Trzin, vendar g. ravnatelj ni dobil besede, zanimivo pa je bilo tudi to, da se otvoritve niso udeležile predstavnice zaposlenih v trzinskem vrtcu. Verjetno bi bilo le prav, da bi bile na prireditvi prisotne, saj bodo prav novi prostori precej vplivali na njihovo delo. O razlogih za neudeležbo si vsak poiskal svojo razlago.

Izvedeli smo tudi, da dodatnih prostorov vrtca ne bodo takoj napolnili malčki, ampak se bo to zgodilo šele 1. decembra. Takrat bodo v novih prostorih nameslili starejše varovance vrtca in tiste otroke, ki že obiskujejo malo šolo. Sprva bodo lahko napolnili le dva oddelka, kasneje pa bodo, verjetno že po novem letu, v novih prostorih vseeno trije oddelki malčkov. Ob tem bodo Palčico uporabljali tudi otroci, ki obiskujejo popoldansko malo šolo. V Trzinu povpraševanje po novih prostorih v vrtcu vsekakor je, saj so morali odkloniti sorazmerno dosu malčkov, vendar pa si je morala večina staršev zaradi zamud pri odpiranju Palčice najti rešitev za varstvo svojih malčkov druge, še zlasti v Ljubljani. Zanimivo je, da je v Ljubljani že kar nekaj vrtcev, kjer jim otrok primanjkuje, zato isti vrtci dokaj agresivno vabijo starše, da naj jim zaupajo svoje malčke. Za trzinski vrtec pa se zelo zavzemajo tudi starši otrok iz sosednjih krajev, predvsem iz Depale vasi, Lonke in Dobena.

Povem naj še, da nam na občini enostavno niso znali povedati cene ureditve dodatnih prostorov vrtca. Stvar je trajala vse predolgo, preveč je bilo dodatnih zahtev inšpektorjev in sprva nepredvidenih posegov. Na občini pravijo, da so se urejanja dodatnih prostorov lotili z vso resnostjo, saj je treba malčkom zagotoviti res kakovostne usluge. Kakor koli že, dobili smo dodatne nove prostore vrtca in s tem je problem zagotavljanja prostih mest za malčke v trzinskem vrtcu omiljen. Novi prostori so velika pridobitev za Trzin in prepričani smo, da se bodo otroci v njih prijetno počutili. Ker so tudi v Domžalah in Lukovici letos že odprli dva nova vrtca, nekaj več mest pa imajo tudi v vrtcih v drugih bližnjih občinah, se zdaj pritisk na vrtec v našem okolju očitno nekoliko zmanjšuje. Pritisk na vrtec naj bi občutno upadel tudi prihodnje leto, ko bodo otroci starejših skupin iz vrtcev začeli obiskovati prve razrede devetletke. V vrtcih pa pričakujejo, da bo v naslednjih letih predvsem večje povpraševanje po prostih mestih za najmlajše. Kljub novim dodatnim prostorom v Palčici skrb za zagotavljanje prostih mest v vrtcih tako verjetno še ne bo povsem odpravljena.

V torek, 26. t. m. so se na rodiljskem sestanku zbrali starši otrok, ki bodo z 2. decembrom začeli obiskovati Palčico. Bili so zadovoljni z ureditvijo prostorov, še zlasti pa jih je skrbel gost promet na Mengeški cesti, ki pelje tik ob Palčici. Vsi se zavedajo, da ho zelo težavno jutranje dovažanje otrok v vrtec, saj se bo treba zaradi gneče na cesti pri zavijanju k vrtcu ali iz njega očitno vrivati. Zaskrbljene mamic, in tudi nekaj očkov, so zahtevali, da naj občina poskrbi, da bo na cesti pred vrtcem semafor ali vsaj urejen prehod za pešce. Zavzeli so se tudi za takojšnjo ureditev pločnikov v bližini vrtcev. Še bolj pa starše skrbi, da hi kdo od otrok iznenada prikel na cesto med igranjem, saj ob cesti ni ograje, ki bi to preprečeval. Opozorili pa so tudi, da bo zelo nevarna pot malčkov od Palčice na športno igrišče ob osnovni šoli. Otroci se pogosto "suvajo" med sabo in v takem kdo hitro pade na cesto. Vzgojiteljice in drugi predstavniki vrtca so zatjevali, da se bodo zelo trudili za varnost in da bo malčkom pod njihovim vodstvom lepo.

Miro Šebe

Veliko nam govori o vzgoji. Toda čudovit, svet spomin, hranjen iz mladosti, je najlepša vzgoja. Če človek odnese iz življenja mnogo takih spominov, je miren za vse življenje; ta spomin ga bo morda zadržal pred velikim zlom.

Fjodor Mihajlovič Dostojevski

Bil je turoben novembrski (brr, je že tu in ne moremo mu ubežati!!!!) popoldan, tak, kot jih je imel France Rokolomec najraje.

France Rokolomec je najraje, tako kot tudi že njegovi predniki (aha, od tu primem!) lomil roke, dlakave, pernate, zelene in rumene, živalske, človeške, rastlinske. Vseh vrst in velikosti. Opravljal je tudi druge vrste kriminalnih in nasilnih dejanj. A nekega sončnega jutra ga je sosed Vinko Gobeždalo zalotil pri dejanju in ga zatožil svojemu sosedu Aljoši Roletarju, ta sosedu Cirilu Krivonosemu in nazadnje ta svojemu, Janezu Godrnjavcu – policajcu. (Na, pa se je našel nekdo, ki se je iztrgal družinskemu poslu.) In tako je France Rokolomec še dandanašnji lepo pod ključem. A je tudi že osemkrat ušel in med begom polomil 210 rok (ja, ja, nasilje!) in nikoli se ne ve, kdaj bo devedič. In ravno zato sem s težkim srcem prišla v skrivnostno sobo z zemljevidi in raznimi opisi držav (so tu včasih živeli gusarji?!) – zemljepisno učilnico. Tam se je po nekaj minutah začel odvijati

1. otroški parlament v šolskem letu 2002/2003 in 13. kar tako

(ejga,, a je kdo vraževeren ????) zbrala se je vsa pomembna trzinska (in netrzinska) smelana, skuta in še siroka za povrh. Prišel je župan Anton Peršak, policaj Marko Plantan in pomočnica, ravnatelj Franc Brečko, fotograf Jože Seljak, Urša Mandeljc, mentor Dušan Gorenc, pedagoginja Ksenija Rojs – Viskovič, Vanja Vogrin, predsedniki oddelkov in še in še nas je bilo... (eden od prej naštetih je gotovo France Rokolomec, ampak kdo?) Je ona Rokolomec? Med prispevki so močno prednjačili referati (1. b, 2. a, 2. b, 3. a in b, 4. a in b, 7. b), priljubljeno orodje učencev za posedovanje takih in drugačnih informacij. Ankete so jim bile tesno za petami (3. a, 6. b in 8. r.), bolj izvirne so bile igrice na temo nasilje (5. b: Francje in sprava, Dramski krožek: Asociacije), ena točka pa je jahala rep, in sicer pesmica, ki naj bi šla na regijsko tekmovanje (6. a). Eva Mioč nam je nato zaupala še stran na internetu in telefonski številki: 01/431-33-41 in 040/77-54-55, kamor lahko pokličete in sporočite karkoli o nasilju. Pedagoginja nam je vse skupaj še malo opisala, ravnatelj Franc Brečko in učiteljica Anica Mušič, predstavnica Kluba prijateljev mladine, pa nam obljubljata klub, povezan z zatiranjem nasilja, v katerega Rokolomec ne bo imel vstopa. Marko Plantan pa nam je zaupal primer, ko je Nekdo Nekoga malo preveč na nos in je nato, žal, umrl. Kdo zdaj? To se še danes dogaja po šolah. (Tam okoli naj bi France Rokolomec četrtič pobegnil!!) Drugi del konference pa je bil sestavljen iz vprašanj za župana in ravnatelja in je bil malo manj nasilen. Predsednica 6. a mi je priznala vse pravice, da kot »novinarka« še sama o čem povpra-

šam. Lotila sem se župana z že dodobra izmozganim vprašanjem o parkiriščih v novem Trzinu. O gozdu, včasih dokaj priljubljenem igrišču prenekaterih otrok, kjer bo sedaj športni park. O usodi igrišč in podobno. Predvsem pa o usodi otrok, ki se bodo od sedaj naprej lahko igrali le še na parkiriščih. Anton Peršak je v svojem znanem umirjeno – preudarnem slogu povedal, da bo športni park, v katerem bo tudi skate-park, odprt za vse otroke na Reboljevi. Zaradi pomanjkanja parkirišč niti smetarski kamion ne more več obrniti tako, kot se »šika«. Sedaj vemo, da za smeti po cestah v večini niso krivi nepravilni huligani, ampak kumunalno (kriminalno) podjetje Prodink, d. o. o. s smetarskim oddelkom. (A zaposluje Franceta Rokolomeca?) Do jeseni bomo imeli tudi novo trzinsko knjižnico. Nato nas župan zaradi obveznosti zapustil, malce kasneje pa še policija.

Zanimivosti o šolskih garderobah: po stenah razmazan kivi, v čevljih puding ... (Rokolomec je bil!!!) Ne dolgo nazaj je anti-dišalo, ker se je v kuhinji zamašila kanalizacija (ima spet Prodink prste vmes???) in ker tam zaradi okvare kar dežuje, bomo jeseni 2003 dobili nove garderobe v pritličju, zaklonišče pa bo še v vojaške namene, npr. če pobegne France. (Šmrk, šmrk, nič več kanalizacije, izpadov elektrike in kapljanja izpod stropa!) In sedaj, dame in gospodje! Veliki finale šolske prizidniške lige!

Kako bodo odgovorni za to porabili 400.000.000 SIT (upajmo, da ne bodo zadušili Rokolomec!), od prvo predvidenih 100.000.000.00? Do leta 2000 bo vse končano. V jeseni 2003 bomo dobili poleg že prej omenjene garderobe še prizidek, kjer bodo 1. razredi. Dobili bomo kar dve novi učilnici, (da jih Rokolomec ne bo prehitro razsuil!), mreže na golih, pokrit peskovnik, ograjeno učilnico v naravi, pri kateri dobimo v paketu še ograjeno kolesarnico, da bo France težje kradel kolesa. Gradila se bo dodatna telovadnica in galerija za ogled prireditev v veliki telovadnici, in še tri mize z loparji za namizni tenis, učitelji pa si bodo privoščili novo zbornico.

Meni pa navkljub vsem detektivskim iskanjem še danes ni uspelo razcefrati velike uganke – kdo od povabljenih je bil France Rokolomec? Morda tiha policistka? Ali predsednica 3 b – razreda? Ali ravnatelj, saj sta skoraj soimenjak! To bo vedno zvito v tanci skrivnosti. A stavim na župana, ki je nekje na sredini odšel. Zakaj? Do konca 13. otroškega parlamenta je zunaj že intenzivno sijalo sonce, France Rokolomec pa takih dni ni maral.

Anja Bavčar 6.a

METNI: LE ŠE NEKAJ SPOMINOV NA MESARIJO

V Odsevu skušamo predstavljati znane stare trzinske družine, vendar se nam sogovorniki kar prevečkrat izmikajo in ne želijo govoriti o svojih prednikih in svoji družini. Vseeno ne obupujemo in pred kratkim smo se prav razveselili, ko so predstavniki družine Metnlh pristali na to, da kaj povedo o svoji družini. Člani družine Metnlh so bili namreč v preteklosti znani predvsem kot mesarji, zato smo bili prepričani, da bomo v pogovoru z Metnlmi izvedeli kaj več o tej dejavnosti v našem kraju.

Na pogovor z nami so na dom Metenga Janeza oz. Coimanevega Janeza prišli še njegov brat dvojček Miro, njuna starejša sestra Marta in njen mož Tone Pavlin, ki je sicer doma v Štobu, vendar je tako rekoč z eno nogo ves čas v Trzinu, po drugi strani pa je, ker se zanima za zgodovino krajev našega območja, zbral res veliko podatkov tudi o preteklosti Trzina.

Ni čudno, da je pogovor začel kar Tone, ki je poudaril, da bi bili Trzinci lahko precej bolj ponosni na mesarsko preteklost svojega kraja. Dejal je, da bi morali, podobno kot v Mengšu, Domžalah in okolici poudarjajo pomen slarnikarstva za njihovo zgodovino, v Trzinu več pozornosti nameniti mesarstvu. Saj so tudi v Trzinu pletli kite in šivali slarnike, vseeno pa je bilo mesarstvo tista dejavnost, po kateri so Trzinci izstopali. Mesarstvo je nekdaj dajalo kruh in tudi pečat Trzinu. Veliko mesarjev je bilo sicer tudi v Mengšu, nekateri poznavalci celo menijo (o tem pa govori tudi ustno izročilo), da so Trzinci mesarstvo povzeli po Mengšanih, vendar so bili prav Trzinci tisti, ki so s svojo klobaso in podjetnostjo sloveli daleč naokrog. Po zbranih podatkih je bilo v letu 1850 v Trzinu kar 12 mesarjev, kjer je bilo dovoljeno klati drobnico in drugo živino, iz druge polovice devetnajstega stoletja pa so ljudje našli kar 21 mesarjev. Zraven pa je bil praktično pri vsaki hiši še kakšen klavec, ki je lahko klati živino pri mesarjih.

Ena od tistih starih družin, kjer so imeli mesarijo, je bila tudi družina Metnlh. Nih-

če natančno ne ve, zakaj se pri njih po domače reče pri Metnlh. Domnevajo, da je bila ena od prednic, mogoče stara mati njihovega očeta, Meta. Sedanji Metni imajo podatke o svojem prapradedu, da je v devetnajstem stoletju klati prašiče, meso in zasko pa je vozil v Celovec. Njegovo obrt je prevzel njegov sin Franc, ki se je rodil 27.9. 1871. Poročil se je s Heleno Coinar, po domače Matičkovo, s sestro tedanjega trzinskega župana, in z njo imel kar 13 otrok, tri sinove in deset hčera. Zanimivo je, da sta bila tako Franc kot Helena rojena istega leta

Franc Coimar

Helena Coimar

(1871) in sta istega leta (1951) tudi umrla. Vsi trije njuni sinovi: Franc, Lojze in Ivan so nadaljevali očetovo obrt. Najstarejši Franc je šel za kruhom v Združene države Amerike, Lojze je imel med obema vojnama mesarijo, klavnico in prodajalno pri Jurku v Moravčah in mesarijo pri Banturju v Pečah. Nekaj pred drugo svetovno vojno je mesarijo preselil k Markesku. Mlajši sin Ivan pa je ostal doma. Med drugo svetovno

Starša - mama Iva (roj. Lukman) in oče Ivan

vojno so morali klati pod nemško kontrolo, po drugi svetovni vojni pa so mesarijo zaprli. Mesnico in klavnico so v hiši imeli še dolgo, vendar ju niso uporabljali. Oče Ivan pa se je z mesarstvom ukvarjal še naprej, saj se je zaposlil kot mesar pri podjetju Meso Kamnik. Ker je bil zelo prizadeven, je kmalu postal upravnik mesarije v Kamniku. Poročil se je z Ivo Lukman in z njo sta imela tri otroke. Hčerka

Domačija družine Coimar - »pr' Metnlm«

Stara starša - Helena in Franc Coimar. Rojena 1871, umrla leta 1951.

Sestre Coimar: Ana, Jožefa, Terezija, Helena, Johana, Anonija, spredaj sedi Marija

Miro Cotman s svojim konjem

Marta se je rodila leta 1940, šest let za tem, že po vojni, pa sta se jima rodila še dvojčka Janez in Miro. Zanimivo je, da imajo vsi trije, sestra in brata rojstni dan istega dne, 19. 7. Cotmani nasploh opažajo, da je v njihovi družini veliko zanimivih kombinacij pri njihovi življenjsko pomembnih datumih.

Tradicijo mesarstva pri Metnih nadaljuje le Miro, ki je mesar pri podjetju Vele, Janez pa je tradicijo prekinil in se je izučil za avtomehanika. Vsi trije se še spominjajo, da je bilo v njihovi mladosti pri hiši še kar nekaj spominov na nekdanjo mesarstvo. Se dolgo je bila pri hiši posebna mesarska tehnična, Miro pa si je v spomin na svoje prednike prihranil veliko mesarsko sekuro. V hiši imajo še vedno tudi mogočne robove istrskega goveda, prav tistega bika, ki ga lahko občudujemo na znani stari sliki mesarjev pri Metnih.

Po pripovedovanju starejših vedom, da so pri Metnem imeli samo klavnico in mesnico, ledenico pa so imeli skupno z Jefačenkovi in Tomažiči. V tistih časih so svoje ledenice imeli le najpremožnejši trzinski mesarji. Miro je tudi povedal, da ve, da so bili mesarji v preteklosti med seboj tudi precej solidarni. Ker v Trzinu toliko mesa, kot so ga mesarji imeli, ni bilo mogoče prodati, je vedno eden zaklal žival, meso pa so nato prodajali tudi v mesnicah drugih mesarjev. Meso so si po mesnicah kar nekako izposojali, seveda pa so večino mesa prodajali naprej v Ljubljano, Zasavje in drugod širom po Kranjski, predvsem pa v Kranj in tudi naprej v Celovec. Izdelovali so zelo veliko klobas in zaseke, dosti pa so klali tudi drobnico. Mlade prašičke so vozili na sejem v Kranj, kar pa niso prodali, so pripeljali domov in vzredili za zakol. Miro pravi, da so mu pripovedovali, da so imeli v mesnici tudi vajence, saj je bilo ob zakolu vedno veliko dela. »Tisto, kar je včasih skupina mesarjev delala po cel dan, jaz zdaj s sodobnim orodjem opravih kar sam v eni uri in pol. Napredek se tudi v mesarstvu krepko pozna.«

Starega očeta Franca se spominjajo tudi po tem, da je imel doma tudi po sto kanarčkov. Bil je velik ljubitelj ptic. Sploh so včasih pri marsikateri hiši v kletkah imeli kar precej ptičev. Za deda pa Marta ter brata veda, da se je ukvarjal tudi s prevozništvom. Kot »furlman« je med drugim vozil tudi pesek iz trzinskega kamnoloma.

O očetu Ivanu sedanjí člani družine Metnih seveda vedo precej več, v spominu pa jim je najbolj ostalo, kako se je oče v vsakem vremenu s kolesom vozil na delo v Kamnik. Kasneje je napredoval in si kupil moped, zatem pa tudi težji motor. Leta 1959 pa so dobili prvi avto – popularnega fička. Žal imajo nanj tudi žalosten spomin, saj so se z njim pri Podvinu ponesrečili. Fičko je bil po tistem neuporaben, k sreči pa so jo potniki nekako odnesli. Mati je imela sicer polomljene kosti in je posledice čutila še vse do smrti, vendar k sreči trčenje ni terjalo življenj. Maria, Janez in Miro se z veseljem spominjajo nekdanjega življenja v Trzinu. Pravijo, da je bilo takrat na vasi povsem drugače, bolj prijazno in prijetno. Otroci so se podili z drugimi otročaji po vasi in se igrali svoje igrice. Marta se iz tistih časov, kako so se nekoč prestrašili, ko so nekega dne pogrešili oba brata, ki sta bila stara komaj tri leta. Ker je bilo ravno po neurju, je Pšata močno narasla, bila je vsa kalna, fantkov pa ni bilo nikjer. Skoraj cel dan so ju obupano iskali, ko so že zgubljali upanje, pa ju je nekdo zagledal, kako jo mahata v spremstvu sosedovega fantiča, Franca Lukana domov. V

Mengeš si šli kar peš gledat zvonik. V mladosti pa so morali otroci tudi kar pridno pomagati doma. Dela kar ni zmanjkalo, saj so imeli v blevu vedno vsaj po dve kravi in enega konja, zraven pa še kakšnega prašiča. Za vse je v glavnem skrbela mama, saj je bil oče v službi, zato so morali tudi otroci kar pridno pomagati pri kmetijskih in drugih opravilih. Spominjo se, kako so po seno pogosto hodili ob nedejljah, saj je imel oče takrat, zaradi službe med tednom, čas. Marta se tudi spominja, kako so v tistih časih po vseh hišah ob sobotah imeli dan čiščenja. Ko so pospravili po hiši, so pometali tudi po vaških cestah. Pred vsako hišo so morali pomesti svoj del ceste.

Marta se rada spominja tudi svojih prvih šolskih let. V osnovni šoli jo je najprej učila učiteljica Ditrihova, za njo pa učitelj Torelli. V višje razrede osnovne šole je hodila v Mengeš, saj je bila v Trzinu le štiriletna osnovna šola, nato pa je šla v administrativno šolo in gimnazijo. Tudi ona se je zaposlila pri podjetju Meso Kamnik, kjer je delala kar 15 let. Leta 1962 se je poročila s Tonetom Pavlinom in se preselila v Stob, ampak pravi, da je njen Tone bolj Trzinec kot ne. Sploh pa tudi Tone pravi, da je tudi on Metn. Marta se iz mlajših dni tudi spominja, kako so z navdušenjem hodili v kulturni dom in sodelovali pri igrah, ki jih je večinoma režirala sosedova – Ručigajeva Marjanca. Takrat je Trzin res živel s kulturnim društvom in za igre, ki so jih uprizarjali. Tudi oba brata sta se kmalu pridružila igralski skupini in odigrali so kar nekaj dobrih gledaliških iger. Janez in Miro sta še zdaj ponosna, da sta člana KUD-a. V mladosti pa so radi zahajali tudi k telovadbi oz. fizikulturi, kot so rekli. ŠD Partizan je po vojni nekaj časa vzorno

Stara fotografija izpred Metne mesarje (od leve proti desni): stari oče Franc Cotman, Kmetič, stric Lojze Cotman, bratranec Marjan Cajhen, oče Ivan Cotman ter teti Reza in Johana

Janez Cotman (desno) v Divjem Lovcu

skrbel za telesno vzgojo v Trzinu. Ko so zrasli, pa so jih začeli pritegovati plesi. Najpogostejše so hodili kar k sosedu, na pod k Romsovega Ivku, ki je imel takrat že tudi gramofon, da ga je »navijal«. Neredko so bili plesi tudi v trzinski dvorani, sicer pa so se ob koncih tednov običajno kar peš podali čez polje na ples v Groblje ali v Domžale. Ob nedeljah so takrat dokaj redno hodili tudi peš v kino v Domžale ali pa v Mengeš. Neredko so se skupine mladih podajale tudi na Dobeno. V tistih družbah je bilo vedno prijetno in dosti smeha.

Precej podobne spomine na otroštvo imata tudi Janez in Miro. Kot fanta pa sta se z drugimi otročaji kaj kmalu podajala na raziskovanje gozda nad Jablani. V Dolgi dolini so imeli smučišče s skakalnico, za sankanje in smučanje pa je bil zelo primeren tudi Jabelski griček. Poleti je bila glavna zabava ob Pšati, kjer so se radi kopali v Mačkovem ali Martinčevem kotlu. Tam so si uredili tudi odskočne deske za

skakanje, vodo pa so poglobili z jezovi. Sploh se vsi spominjajo, da je Pšata večkrat poplavljal. Pravijo pa, da so pri njih vodo imeli pogosto v kleti, vendar pa ostalo hišo ni poplavljal, saj so ob poplavih vrata zadelali z gnojem. Fanta se tudi spominjata, da so se fantje iz zgornjega konca večkrat »spopadali« s tistimi iz spodnjega

konca oz. z Zarebrci. Janez in Miro sta se tudi zgodaj priključila trzinskim gasilcem, kjer sta še zdaj dejavna. Pravita, da so bili včasih mladi zelo dobra desetina in da so se izkazali tudi na številnih tekmovanjih. Oba sta odigrala tudi kar nekaj iger na trzinskem odru, še najbolj pa jima je v spominu ostala predstava Sumljiva oseba. »To je bila najboljša predstava! V Trzinu smo jo odigrali kar sedemkrat!« pravi Miro.

Miro se je po osnovni šoli, ki jo je dokončal v Mengšu, odločil za mesarja. Strokovno izobrazbo pa je dosegel v Mariboru. Tudi on se je najprej zaposlil pri podjetju Meso Kamniku. Leta 1962 je šel za 18 mesecev v vojsko, v Beograd, v Titovo gardo, kot intendant, tako kot brat Janez. Na tiste čase ima kar lepe spomine. Po vojski pa se je leta 71 zaposlil v Domžalah kot mesar pri takratnem Napredku, na tem delovnem mestu pa je še zdaj, le da je podjetje preraslo v trgovsko družbo Vele.

Ko govorimo o njem, pa ne moremo mimo njegovega konjička. Vrsto let se je ukvarjal

tudi s konjeništvom. V Komendi je imel svojega konja in z njim je tekmoval na številnih kasaških tekmovanjih po nekdanji Jugoslaviji pa tudi po Italiji in Avstriji. Med svoje najvidnejše uvrstitve šteje 5. mesto v jugoslovanskem merilu leta 1986, na tiste čase pa ga vežejo tudi drugi prijetni spomini. Takrat so tekmovalci potovali na tekmovanja kar s tovarnjaki, na katerih so peljali po pet konj. Skupaj so preživeli marsikaj zanimivega. Tudi Janezova zgodba je precej podobna bratovi, le da se je on po osnovni šoli zaposlil kot avtomehanik pri Avtoobnovi. Svojemu prvemu podjetju je bil zvest kar 28 let, nato pa se je zaposlil pri Avtoocemercu. Po osamosvojitveni vojni, med

Miro Cotman z Meto Zajc (Mlakar) in Lidijo Šoštarž v Divjem lovcu

katero je sodeloval tudi v trzinski bitki, pa je službo izgubil in bil nekaj časa »na čakanju«. Nazadnje se je za 6 let zaposlil pri sorodnikih, zdaj pa dela pri papirni galanteriji Jankovič v Loki. V vojski je bil, kot smo že omenili, v Titovi gardi v Beogradu, le da je bil pri tehnični službi. Leta 73 se je poročil z ženo Drago Urmaž iz Loke in z njo ima dve hčerki. Postavila sta si novo hišo, zdaj pa sta že ponosna stara starša.

Miro Štebe

Spomin je kot rešeto:
velike stvari ohrani, majhne spusti.

Danski

Spominjati se je živeti.

Kubanski

Upisna slika igralcev v igri Divji Lovci (1972)

Jana Urbas

zmagovalka fotografskega natečaja v okviru evropske kulturne dediščine

Večkrat v Odsevu predstavljamo starejše občane in življenje v našem kraju v preteklosti. V Trzinu pa je tudi kar nekaj mladih, ki so s svojim delom in dosežki že pritegnili pozornost širše javnosti. Ena takih je Jana Urbas, študentka Akademije za likovno umetnost, ki je letos zmagala na fotografskem natečaju v okviru projekta evropske kulturne dediščine. Ker je za svoje ustvarjanje prešla še več drugih priznanj, se nam je zdelo prav, da jo predstavimo tudi bralcem Odseva.

Avtoportret

Na Akademiji za likovno umetnost obiskuje smer oblikovanje. Oddelek za vizualne komunikacije. Lahko kaj več poveš o svojem študiju?

Ko sem prišla na ALU me je zanimalo predvsem grafično oblikovanje. Tukaj pa sem se v okviru vizualnih komunikacij, ki so širok pojem in združujejo različne stroke (grafično oblikovanje, fotografijo, ilustracijo, strip, animacijo, oglaševanje, tipografijo...), navdušila tudi za druge discipline.

Si se šele v teku študija bolje seznanila s fotografijo in se začela z njo tudi ukvarjati?

S fotografijo sem se srečala šele v zadnjih dveh letnikih srednje oblikovne šole. Prej me ni zanimala. Kot sem že prej omenila, je bilo takrat bolj v ospredju grafično oblikovanje. Fotografija me je "zasvojila" šele na akademiji, kjer sem med študijem fotografsko znanje iz srednje šole vedno bolj poglobljala, in danes zagotovo vem, da bo fotografija del moje ustvarjalne poti.

Se pravi, da pri tvoji stroki ne gre za usmerjenost v eno samo disciplino, ampak se le - te med seboj prepletajo. Na fax-u sem se поблиže spoznala tudi z ilustracijo in animacijo, tako da me zelo veseli, da v okviru moje stroke obvladam več različnih stvari, ker se v delu med seboj večkrat prepletajo in dopolnjujejo. Recimo, pri oblikovanju embalaže kakšnega izdelka je največkrat poleg samega

oblikovanja potrebno tudi poznavanje tipografije in ilustracije. To pa še ni vse. Pri tovrstnih projektih je potrebno obvladati tudi trženje in kar je temu podobno.

Če se vrneva k fotografiji. Ali je nujno, da oblikovalec pri svojem delu obvlada tudi fotografijo?

Čeprav je res, da pri enem projektu ponavadi sodeluje več ljudi (pri čemer vsak zastopa svoje področje), je dobro imeti čim več znanja o vseh stvareh.

Kdaj si se začela ukvarjati s fotografijo kot samostojnim področjem ustvarjanja? Sprva je bila večina fotografij narejenih v okviru študijskega programa. Na ta način sem poglobljala znanje o tehnikah, načinih fotografiranja...

Kasneje, ko sem začela delati za revijo Lepota, sem spoznala tudi razsežnosti študijske, scenske oz. načrtovane fotografije. In na ta način sem začela spoznavati različne možnosti, ki jih nudi fotografija.

In tako je počasi prišel čas tudi za kakšne samostojne projekte.

Kako je potekalo delo v sklopu revije in kakšno nalogo si imela pri tem?

Kot že samo ime pove, se teme te revije tičejo predvsem lepote. Tukaj ne gre za revijo, ki bi se osredotočila na modo, poudarek je namreč na prikazovanju pristne, naravne lepote, ki se skriva v vsakem izmed nas. Pri tem sem delala s profesionalnimi modeli. Res pa je, da celotna ekipa ni bila tako močna, kot je to običajno pri modnih fotografijah, saj so bili tukaj stylini: kot tudi make up dokaj nezahtevni. Večinoma sem fotografirala v naravi (sceno sem izbrala sama), saj se mi je to zdelo bližje ideji tovrstnih fotografij.

Glede na to, da je tukaj šlo za naročeno delo, je pri tem kdaj prišla do nesoglasja med tabo in naročnikom?

Ja, res je, da naročniki večkrat postavljajo različne zahteve, ki se včasih ne skladajo z mojimi idejami. Tako je moje delo včasih precej težko, saj se moram hkrati držati navodil naročnikov, obenem pa paziti na lastno kreativnost in izvirnost.

Prej si omenila samostojne projekte. Je bila omejenost pri naročniškem delu, ki si ga opraviš, vzrok za lastne, samostojne podvige?

Ne! Zavedam se, da mora človek s svojim delom tudi kaj zaslužiti, tako da me naročeno delo še vedno zelo zanima. Predvsem se mi zdi pri tem pomembna javna objava fotografij, kar je gotovo želja in cilj vsakega fotografa. Seveda pa je sočasno navdse dobro delati tudi zase.

Kakšnih projektov si se lotila samostojno?

Predvsem bi omenila fotografije, ki sem jih izdelala v okviru dni Evropske kulturne dediščine. Šlo je za natečaj, ki poteka vsako leto sočasno v večih evropskih državah. Letos je bila tema industrijska dediščina. Ob tej priložnosti je bilo razpisanih več industrijskih objektov po celi Sloveniji. Sama sem se odločila za meni najbližjega - železniške delavnice v Šiški.

In tako je ena izmed tvojih fotografij osvojila prvo mesto.

Tako je. Ena izmed treh fotografij, ki sem jih poslala, je dosegla prvo mesto v starostni kategoriji nad 18 let.

Kakšni so bili kriteriji za izbor?

Poleg nekaj tehničnih pogojev, ki se tičejo formata, je bila edina zahteva ta, da so bile fotografije posnete na območju razpisanih objektov. Sicer pa je bil celoten natečaj precej svobodno zastavljen.

Kaj misliš, da je bilo tisto, kar je žirijo prepričalo, da je izmed 150-ih prispelih fotografij izbrala ravno tvojo?

Menim, da se jim je moja fotografija zdela dobra, ker je jasno pokazala objekt, po drugi strani pa je bila tudi impresivna.

Fotografija narejena na fotografski delavnici Fotopub v Novem mestu (razstavljena na zaključni razstavi)

dovolj močna. Pri fotografiranju sem namreč pazila ravno na to dvojco.

Kaj ti je ta natečaj prinesel?

Fotografije prvih treh zmagovalcev v obeh kategorijah (do 18 let in do 23 let) so bile objavljene v slovenskem in evropskem katalogu, kjer so bili objavljeni tudi vsi zmagovalci sodelujočih evropskih držav. Prav tako nam je zmaga prinesla sodelovanje na mednarodni razstavi v Strassburgu, kamor bomo odpotovali enkrat v mesecu novembru. Poleg tega pa sem se imela priložnost udeležiti tudi mednarodne fotografske delavnice, ki je telos poletj potekala v Novem mestu.

Mi lahko poveš kaj več o tej delavnici?

Na delavnici so gostovali tako domači, kot tudi tuji mentorji, sicer velika imena svetovne fotografije. Vsak izmed njih je zastopal različno področje znotraj fotografije: od modne, reportažne, naravoslovne do umetniške fotografije. Sama sem se odločila za delo pod mentorstvom nemškega repotažnega fotografa Bjorna Steinza, saj se mi je po uvodni predstavitvi zdel njegov način fotografiranja najbližji.

In kako je potekalo delo v delavnici?

V naši skupini smo se ukvarjali z reportažno fotografijo, tako da smo morali posneti ljudi in dogajanje na ulicah Novega mesta. Naloga je bila izredno pestra in zanimiva, hkrati pa tudi težka, saj se je bilo potrebno najprej z ljudmi pogovoriti in dobiti njihovo privoljenje, da jih lahko poslikamo. Kar težko sem našla človeka, ki je bil pripravljen sodelovati pri fotografiranju. Prišlo je tudi do težav in komičnih situacij.

Na primer...

Pred neko hišo sem ustavila dve ženski in ju prosila za sodelovanje. Ti dve pa sta zagrali vik in krič, da kaj takega pa že ne! Ena jo je na hitro ucvrla v stanovanje in v splošnem preplahu za seboj skrbno zaklenila vrata. Druga pa je v strahu pred fotoaparatom tolkla po vratih in moledovala, naj jo kolegica spusti v hišo. Toda na koncu sem le naredila posnetek gospe, ki je ostala zunaj, in ravno ta fotografija se je nazadnje znašla na zaključni razstavi delavnice.

Si se pri reportažnih fotografijah na kaj prav posebno osredotočila?

Moje delo je bilo usmerjeno predvsem na portrete ljudi. Fotografirala sem na primer, poleg že prej omenjene gospe, tudi dva starejša meščana, brezdomca in župnika (in le-ta mi je povedal, da je "daljni sošolec trzinškega župnika Pavleta Kriča").

Si poleg natečaja v okviru Evropske kulturne dediščine sodelovala še na kakšen način?

Sem, vendar ne na fotografskem. Letos spomladaj sem se prijavila tudi na mednarodni natečaj vizualnih komunikacij Magdalena v Mariboru, kjer je moj logotip za avstralsko jahtno zvezo (AYF) prišel v finale v kategoriji logotipov.

Na začetku intervjuja si omenila tudi animacijo. Ali se resneje ukvarjaš tudi s tem?

Ne. Z animacijo sem se drugače prvič srečala v prvem letniku fakultete, ko je ob obisku znanega poljskega animatorja Jerzyja Kuchie pod okriljem Likovne akademije in Kinoteke v Ljubljani en teden potekala delavnica kratkega animiranega filma. Tu smo se spoznali z osnovami animiranja in njihovi-

Nagrarena fotografija v kategoriji do 23 let (natečaj Fotografska izkušnja 2002)

vimi tehnikami, hkrati pa smo sodelujoči izdelali tudi svoje kratke animirane filme. Pri čemer lahko dodam, da sem dosegla posebno priznanje, saj je moj izdelek žirija proglasila za najboljšega. Sicer pa se z animacijo v prihodnje ne bom več ukvarjala, saj gre za dolgotrajno delo, ki ti vzame ogromno časa, in bi se morala posvetiti izključno temu, mene pa, kot se že omenila, zanima veliko stvari.

In kakšni so tvoji načrti?

Vsekakor si želim še naprej ukvarjati s fotografijo in oblikovanjem.

Mirjam Štih

KAJ JE SMRT IN KAJ ŽIVLJENJE?

Umrla je.

Mrtva leži na bolniški postelji. Prekrita je z rjuho. »Si to ti?« Odgrnejo platno. Zagledam drobno podobo nje, ki je bila. »Seveda, pozabili ste ji vstaviti zobno protezo. Saj ne more biti brez zobje!«

Zbrani z vseh koncev se pogovarjamo z njo. Še zadnjič smo vsi skupaj. Skrito pogledujemo drug drugega in sami sebe tolažimo, da mora nekdo trpeti še bolj kot jaz.

Nekoč najlepša hiša v vasi je zavita v mrak. Sprejme me hladni hodnik in zaprte polknice. Nikoli več me ne bo nazaj!

Minevajo dnevi. V nočeh se zbudim, ko me obiskuje ona. Na video posnetku opazim, kako nežno poboža njega, ki jo obožuje. Ostal je brez nje. Le kdo mu bo sedaj izkazoval svojo nežnost?

Odhod je naznanila, ponovnega rojstva pa ne. Naenkrat pod srcem vznikne novo življenje. »Si to ti? Seveda te sprejemamo in poskrbimo bomo, da ti bo lepo, kot je bilo lepo nam ob tebi. Dobrodošla v novo življenje!«

Prepoveda je žalost in spet se vračam v najlepšo hišo v vasi. Na pragu stoji teta in me toplo sprejme. V kuhinji vrota zelenjavna juha, spet je svetlo.

Živi.

Veseli december v KUD-u

Za nami je prvi zimski mesec november, ki nas je vse presenetil z izjemno visokimi temperaturami. Predvidevamo, da so k temu prispevale tudi vroče predvolilne politične razprave, ki se jim ni mogel izogniti niti naš edini kulturni hram. Člani društva smo namreč na prošnjo občinske uprave pripravili dve dobro obiskani predstavitveni soočenji kandidatov za župane in občinske svetnike. Različna mnenja so se obakrat kresala pozno v večer, vseeno pa je bilo čutili pozitivno naravnost kandidatov do svojega - našega Trzina. Zaradi velikega števila odprtih zadev se nam zdi, da morda kakšno vprašanje občanov niti ni prišlo na vrsto, vendar pa smo dobro obdelali vsa bistvena aktualna vprašanja.

Pa dovolj o politiki. Volitve so za nami. Dobili smo liste predstavnikov, ki smo jih izvolili in take kot jih pač v danem trenutku zaslužimo. Če se še malo navežemo nazaj na vreme, KUD-ovci upamo, da bo topel fen tudi s strani novoizvoljene občinske garniture še naprej blago obilaval našo kulturno ustanovo, kajti naši načrti in pripravljenost za delo so veliki.

Kot vsi veste, smo v avgustu utrpeli veliko izgubo. Umrli je naš predsednik, predvsem pa prijatelj Jože Štih. Še vedno je čutili veliko praznino za njim, še vedno je opaziti marsikatega KUD-ovca, ki se ob prihodu na vaje avtomatsko ozre naokoli za Jožetom...

Vendar čas gre naprej, prijateljstva podoba pa ostaja v našem spominu. Njegovo izgubo poskušamo nadomestiti po najboljših skupnih močeh. Prepričani smo, da bi si predvsem Jože sam želel svetle bodočnosti za društvo, v katerega je vložil toliko svoje energije in entuziazma...

Na njegovo mesto je, na osnovi statuta društva, stopil dosedanjí podpredsednik Jane Mušič. Kdor je seznanjen z zgodovino društva, ve, da je Jane prekaljen KUD-ovec, ki je že en štirinletni mandat pred Jožetom uspešno in zagnano predsednikoval društvu.

Trenutno se ukvarjamo predvsem z zbiranjem predračunov za slikopleskarsko obnovo res še malo zanemarjene dvorane. Verjetno vsi veste, da se je še do pred kratkim bil ogorčen boj za lastništvo nad dvorano, in sicer med občino Trzin oz. KUD-om na eni strani in Športno unijo Slovenije na drugi strani. Vmesni rezultat je ena nič za nas, domače, vendar bomo morali na čisto dokončno odločitev še počakati na drugostopenjsko sodišče. Seveda v tako negotovi situaciji ni bilo pametno vlagati kakršnihkoli sredstev v dvorano, z izjemo nujnega vzdrževanja. Pa tudi ta dela, ki nas čakajo v bližnji bodočnosti, bodo zgolj lepota na premostitev do korenite obnove dvorane, ki nas po naših informacijah čaka v bližnji prihodnosti.

Vendar se sedaj ne uspejo prav veliko ukvarjati s tem problemom, kajti v veselem decembru imamo vsi polne roke dela, svetlečih novoletnih okrasov, umetnih brad, praktikablov, slavnostnih tekstov, revizij, čopičev za barvanje kulis, »reglerjev« na mešalni mizi...

Najprej se bomo, v sodelovanju z občino, petega decembra spopadli z miklavževanjem, ki je zaradi števila otrok velik organizacijski in izvedbeni izziv. Urša z mladimi KUD-ovci že pripravlja predstavo, Jane pa pospešeno izbira darila, pomenja brade in načrtuje sprevod po Trzinu.

Desetega decembra bo društvo Trzinski Izvir na čelu z Jožico Kurenti, za katero vemo, da je vedno tam, kjer je treba komu pomagati, pripravilo srečanje in pogostitev za naše najstarejše občane.

Na petek, trinajstega, bodo prišli na svoj račun ljubitelji govorne ne rimane besede, podprte s hiphopovskimi ritmi. V sodelovanju s Študentskim klubom Domžale bomo gostili ta trenutek verjetno najbolj vroč slovenski raperski duo: Murat & Jose. Če sta bila dovolj dobra za Viko Potočnik, se nadejamo uspešnega koncerta tudi v naši dvorani, vendar bomo zaradi datuma za vsak slučaj, čeprav nismo vraževni, trikrat pljunili čez levo ramo. Sedemnajstega bo trzinska Zveza prijateljev mladine najmlajšim podarila brezplačno predstavo.

Že tako rekoč tradicionalni prednovoletni koncert nam bodo dvajsetega decembra odpela zlata dekliska grla zbora Žolne. Vsako leto se zelo potrudijo in nas na lastno iniciativo vedno znova presenečajo s širokim repertoarjem ljudskih in umetnih pesmi. Tako prijetnega večera res ne smemo zamuditi.

Dvaindvajsetega KUD-ovce čaka še en velik organizacijski izziv: proslava ob dnevu neodvisnosti. Že tradicionalno jo bodo z nekaj pesmimi odprli naši čili in zagnani žerjavčki, nekaj malega vam bomo odrecitali tudi domači ljubitelji poezije, besedo ali dve pa bo verjetno rekel tudi novi/stari župan. Drugi del proslave bo obarvan bolj primorsko oz. istrsko. Na njihove tradicionalne instrumente nam bo poskočne etno melodije zagodel ansambel Vruja. Če ste konec novembra kaj pohajkovali po naši beli Ljubljani, ste prav gotovo opazili plakate z vabilom na koncert v prenovljeno dvorano Grand hotela Union, kjer so Vruja predstavili svojo prvo zgoštenko. Proslava se bo, kot se spodobi, tudi letos končala z mrijoškim zakusko, ki bo ravno tako primorsko obarvana. V neobveznem delu pa bodo Vruja zopet potegnili na plan svoje gosli in piščali in nam bodo zaigrali in zapeli, da bodo še nas zasrbeli grla in pete.

V tisto praznično, po domači potici dišečo božično-novoletno razpoloženje nas bo sedemindvajsetega decembra zazibal mešani pevski zbor Šentviški zvon. Ta tridesetčlanski ansambel prepeva že štirinajsto leto, posebej pa so znani po svojih božičnih koncertih, s katerimi nastopajo tako doma kot v tujini. Z enim od njih se nam bodo navkljub veliki zasedenosti predstavili tudi v Trzinu.

Na vse zgoraj omenjene prireditve bo vstop prost. Izjema je le koncert Murat & Jose, pa še tam bo cena vstopnice prilagojena vedno praznim študentskim žepom.

Torej pridite v čim večjem številu in se nam pridružite v pričakovanju praznikov. Tiste pa, ki to berete, prosimo, da to pisanje porinete pod nos tudi tistim, ki neobveščeni trdijo, da se v dvorani nič ne dogaja, da se nam še oni pridružijo, uživajo v kakšnem od naštetih kulturnih dogodkov in sproščeno pokramljajo s svojimi sokrajinami.

Če potrebujete kakšno dodatno informacijo, predvsem v zvezi z miklavževanjem, se lahko obrnete na predsednika Janeta Mušiča, na telefonsko številko 041-360-785, če pa vas zanima kaj v zvezi z rezervacijo oz. najema dvorane, pa na Andreja Zupanca, tel.: 041-761-248.

Za konec naj vam še zaželimo lepo, zdravo in kulturno leto 2003 in le oglasite se na katero od naših prireditev. Kajti ves naš trud je najlepše poplačan, ko med kakšno prireditvijo skozi luknjico zavesi kukamo na polno dvorano zadovoljnih in zaverovanih obrazov vas, obiskovalcev.

Andrej Zupanc

Program KUD-a Franca Kotarja, december 2002:

- 05.12.2002 miklavževanje
- 13.12.2002 hip hop koncert Murat&Jose
- 17.12.2002 predstava za otroke v organizaciji DPM Trzin
- 20.12.2002 koncert Žolne
- 22.12.2002 občinska proslava ob dnevu neodvisnosti
- 27.12.2002 božični koncert mešanega pevskega zbora Šentviški zvon

BREDA SMOLNIKAR IZDALA NOVO KNJIGO

Isateljica iz sosednje Depale vasi Breda Smolnikar, ki je knjige izdajala tudi pod psevdonimom Gospa, je ob dvajsetletnici izdaje njene prve knjige o Stobu »Ko je umiral Stoba« v samozaložbi izdala novo knjigo Stobovske elegije. Knjiga je izšla v zelo majhni nakladi, le 200 izvodov, in je namenjena le izbrancem, slovenskim knjižnicam ter redkim občinam. V prosti prodaji v običajnih knjigarnah je ni mogoče kupiti, lahko pa jo bodo kupili obiskovalci knjižnega sejma v Cankarjevem domu od 27. 11. do 1. 12. Cena knjige je sorazmerno visoka, 20 000 SIT, tisti, ki bodo prišli na pisateljičin literarni večer v Štihoovo okroglo dvorano Cankarjevega doma v petek, 29. 11., jo bodo lahko dobili po polovični ceni. Študenje pa bodo tistega večera knjigo lahko kupili za četrtino njene cene.

Pisateljica je knjigo poslala na natečaj za najlepšo slovensko knjigo, ki ga je razpisalo Združenje za usk in medije Stokovnega združenja založnikov in knjigotržcev Slovenije, za Trzinca pa je knjiga zanimiva tudi zato, ker govori o življenju v bližnjem kraju in imajo osebe, ki nastopajo v njej, tudi imena resničnih prebivalcev Stoba, Depale vasi in sosednjih krajev. Kot že v nekaterih prejšnjih knjigah tudi tokrat pisateljica slika življenje v sosednjih krajih v ne tako daljni preteklosti, ki pa je ostala le še kot otožen spomin na čase, ko so se ljudje med seboj še poznali

Spomin na »DAN (NOČ) ČAROVNIC« pri Barci
(26. oktober 2002)

Novice iz Turističnega društva Trzin

Napovedano delavnico "Druženje in povezovanje ljudi, ki žive v Trzinu, za izdelavo SPOMINKOV, ki identificirajo kraj in njegovo okolico" prestavljamo iz objektivnih razlogov v januar 2003.

Grad Jablje - nekoč in danes

V začetku novembra smo si ogledali grad Jablje, ki naj bi bil po napovedi restavratorka ge. Damjane Pečnik iz kranjskega Zavoda za kulturno dediščino Slovenije naredi sredi prihodnjega leta, njegova okolica pa v naslednjih dveh letih. Z nami so bili ljudje, ki so pred in med drugo svetovno vojno delali pri tedanjih gospodar-

jih, in so vedeli veliko povedati o takratnem življenju na gradu, o njegovi notranji ureditvi in zelo lepi okolici. Žal se jih je pet opravičilo zaradi bolezni, vendar so obljubili, da se bodo naslednjemu povabilu odzvali. Zabeleženo je vse, kar so povedali: Ivanka Bugar, Julijana Mušič, Lavra Šušteršič in Tine Šušteršič. Kako pomemben bo grad Jablje v prihodnje tudi v turistični ponudbi tega območja, kaže prisotnost žu-

pana občine Mengeč g. Tomaža Štebeta in namestnika župana občine Trzin g. Tineta Kolenca. Med krajanje je veliko zanimanje za ogled gradu. Gospa Damjana Pečnik je vedno pripravljena sprejeti in voditi skupine po gradu. Z njo se bomo dogovorili za primeren datum in vas obvestili preko Odseva.

Kratke novičke iz TD Trzin

- Ali ste vedeli, da se je TRZIN letos zelo dobro odrezal na tekmovanju za urejeno, lepo in gostoljubno deželo? V skupini manjših krajev je na državnih ravni dosegel četrto mesto. Več v naslednji številki.
- Pripravljamo natečaj za zimske fotografije Trzina - objava v decembrski številki Odseva.
- Turistični podmladek OŠ Trzin letos že četrto v akciji Turizmu pomaga lastna glava pripravlja raziskovalno nalogo, razstavo in igrico. Oh mentorstvu ge. Nuše Slatner, OŠ Trzin in Urše Mandeljic - dramske skupine OŠ in KUD-a Trzin ter ob sodelovanju članov TD bodo na razpisano temo TZS "Bili so in ostanejo pomembni ljudje" obdelali družino Marjanca Ručigaj. Raziskovalna naloga bo lahko pomemben prispevek tudi za trzinsko Kulturnometriško društvo Franca Kotarja, ki bo prihodnje leto praznovalo 80. obletnico delovanja Marjanca Ručigaj je bila namreč med ustanoviteli prvotnega kulturnega društva in ena najpomembnejših osebnosti kulturnega življenja v Trzinu. Več o tej temi bodo v eni naslednjih številki povedali člani turističnega podmladka.
- Turistično društvo Trzin je letos izdalo novo voščilnico z motivom trzinskega hajerja slikarke Bernarde Zajec. Tako je zdaj občanom in podjetnikom na voljo kar pet desetletnih trzinskih voščilnic. Del sredstev od prodaje je namenjen za izgradnjo Pediatrske klinike. Voščilnice lahko naročite pri Turističnem društvu Trzin, Mengeška 9, na voljo bodo tudi v trzinskih trgovinah. Čački in trafiki Okrepčevalnice Barca
- Občina Trzin je v sodelovanju s TD izdala nov prospekt Trzina, saj je stari že pošel. Ena prvih skupnih nalog z novim vodstvom Občine pa bo priprava promocijskega gradiva za naslednje obdobje, v to bo vključena tudi predstavitev turistične ponudbe v Podjetni regiji in regiji, ki jo pokriva projekt Po polih dediščine. Vsekakor pa bomo morali najprej založiti brošuro o vseh znamenitostih ter o turistični in drugi ponudbi Trzina, med drugim tudi vodnik po poti okrog Trzina in po gozdni učni poti po Ogrtu. Računamo, da bo to gradivo izšlo do občinskega praznika, 15. maja 2003.

PRLEKIJA - Trzinci te imamo radi...

Sredí oktobra smo vrnili obisk našim prijateljem iz občine Sveti Jurij ob Ščavnici. Za program smo se dogovorili s tamkajšnjo občinsko upravo in turističnim društvom in seveda z g. Jakobom Kocuvanom, saj je bila osrednja točka: trgalev v njegovem vinogradu.

Ne glede na slabo vreme in težave s prevozom smo v tistih krajih spet preživeli lep dan; potrgali smo grozdje, "pokušali" lanskoletni vinski pridelek, se spet navduševali nad njihovo kulinariko in seveda nad ubranim petjem Kapelskih fantov, ki se je v naši izvedbi nadaljevalo vse do polnoči, ko smo se vrnili domov.

MLADI FOLKLORISTI SI IZDELUJEJO OBUVALA IZ LICKANE KORUZE

1.nadaljevanje

V prejšnjem prispevku smo prikazali nabiranje ličkanja v Krašnji. Ličkanje so si učenci prinesli tudi od drugod, iz Trzina in Depale vasi. Kot smo že povedali, potrebujemo za izdelavo enega obuvala 3 do 4 metre iz ličkanja spletene kite. Tako potrebujemo za obutev 20 folklornih nadobudnežev kar 150 metrov kit, niti ne vem koliko vreč ličkanja je to.

Ko sem obiskal učence 5 razreda, sem videl narejenih že skoraj polovica kit in, če ne bo zmanjkalo ličkanja, bodo učenci spletili vse kite. Morda se bodo nekoč vpisali v Guinnessovo knjigo rekordov, če jih ne bo kdo ustavil. Navdušeni nad novo spretnostjo so tako učenci, ki so kite spletili kot tudi njihova učiteljica Nena.

Da kite lažje pletemo, posušeno ličkanje najprej namočimo v vodo za toliko, da postane voljno med prsti pletilcev kit.

Že prvi dan smo lahko tudi videli, kako se šiva obuvala. Poleg kit potrebujemo čevljarska kopita, pa posebne šivanke, kladivo, žeblice in dreto. Pa še polno mero spretnosti, potrpežljivosti in tudi nekaj moči v rokah.

Šivati bodo pričeli učenci višjih razredov pri učitelju Alešu. Pričakujemo pa tudi pomoč tistih občanov našega kraja, ki to znajo ali pa bi radi sodelovali. Do nastopa folkloristov je samo še dober mesec, vsi pa bi radi bili tudi obuti. Bomo videli!

Tokratne fotografije je prispevala učiteljica ga Nena Šipič, posnete 2. oktobra v trzinski šoli, kjer so tega dne pričeli s pletenjem kit.

Trzin, 20.10.2002
Zupanc Rado

DESETI SPOMINSKI POHOD PO POTEH VOJNE ZA SLOVENIJO

V Mostah pri Komendi je bil v nedeljo, 13. oktobra, začetek desetega, že tradicionalnega pohoda po poteh vojne za Slovenijo, ki ga je pripravilo Območno združenje vojnih veteranov Slovenije iz Domžal. S pohodom želimo veterani vojne ohranjati spomin in hkrati tudi opominjati na vojne dogodke v letu 1991. Ob jubileju smo na pohod povabili tudi druga območna združenja ZVVS.

Na 23 km dolgo pot se nas je iz Most nad pravilo 93 pohodnikov. Najprej smo si ob cesti Moste - Brnik ogledali mesto, kjer so enote TO RS 27. junija 1991 uničile tank M84. Ta je pripadal oklepni enoti JA, ki je tistega dne iz Vrhnike preko Ljubljane, Trzin in Most prodirala proti letališču Brnik. Pohodnikom sta takratne dogodke predstavila Janez Gregorič iz Dominik Grmek. Po pripovedovanju so domačini zapuščen tank polili z bencinom, zažgali pa jim ga je uspelo šele po tretjem poizkusu. V tanku so bile še skrite granate. Ko je tank gorel, je odjeknila silovita eksplozija. Kupo tanka (zgornji vrtljivi del s cevjo), ki je tehtala čez 2 tona, je odneslo kakih 50 m od tanka. Po vojni je lastnik tiste njive med oranjem s plugom zaoral na granato, vendar ta na srečo ni eksplodirala. Ko so območje podrobneje preiskali, so meter pod površjem našli še deset granat.

Pot smo nadaljevali proti Žejam, Debelem vrhu, Kosezam in se ustavili pri bajeju pri Sinkovem Turnu. Pred nami je bil najzahtevnejši del poti - vzpon na 641 m visoko Rašico. Na najvišjem vrhu, ki nosi ime partizanskega poveljnika Staneta Kosca, je razgledni stolp, s katerega se

vidi na vse strani, od Ljubljane, do Triglava, letališča Brnik, Domžal, Limbarske Gore in do Kamniških Alp. Spust do Dobena nas je razveselil s lepim razgledom na novi Trzin (obirno cono) in je pomenil pravo osvoboditev za težke noge. Daljši postanek, topel čaj in trojanski krof pri Ručigaju nam je vtilil novih moči za pot do cilja.

Naslednji postanek je bil tik ob obronku gozda, kjer se je v vsej svoji lepoti razkazoval grad Jable. Pred gradom sta nas pričakala Martin Planko iz Trzina in predstavnica Zavoda za spomeniško varstvo, ki je tudi vodja obnove gradu Jable, Damjana Pečnik. Restavratorka nas je popeljala v grad in nam podrobno opisala, kako poteka obnova in nove zgodovinske najdbe.

Vsekakor je zelo pomembno povedati, da so pod baročnim stropom v večji dvorani na južni strani gradu, ki so ga želeli restavrirati, našli ročno izdelan in sorazmerno dobro ohranjen, prvotni renesančni lesen strop.

Posebnost tega stropa je tudi njegov nosilni tram iz lesa douglazije, iglavcev, kakršni rastejo v nekdanjem parku nedaleč od gradu. 28 m dolg tram s merami 45x30 dm je slesan na roh. Ob omembi douglazij sem se spomnil, da smo, ko smo prihajali, ob poti nedaleč od gradu videli osamljeno douglazijo, ki je v višino merila preko 45 m. Še bolj pa je razveseljivo dejstvo, da bo po končani obnovi gradu ta dobil novo življenje. V njem bo sedež Centra za razvoj in pusepevanje kmetijstva, služil pa bo tudi v protokolarne namene, za razne seminarje ter za potrebe občin Mengeš in Trzin pa tudi v turistične namene.

Sonce je posijalo izza oblakov, ko smo prišli iz gradu. Pot smo nadaljevali ob vzhodju hriba Onger do prizorišča bitke, ki je 27.

junija 1991 divjala na in ob mostu preko potoka Pšata. Tam so se enote 55. območnega štaba TO Domžale in posebne enote milice spopadle s delom oklepno mehanizirane kolone JA, ki je iz Vrnike prodirala proti Brniku. Ob barikadi v Trzinu so pripadniki JA doživeli prvi večji polom in zajetje. Na dogodke iz tistega časa nas je spomnil poveljnik zaščitne čete 55. obm. STO iz Domžal Janez Gregorič. Takratno bitko je opisal zelo čustveno in doživeto. Med bitko je padel tudi vojak Edvard Peperko. Njegovemu spomnu smo se poklonili s minuto molka in ob spominski plošči položili venec. Tudi mimoidoči iz Trzina so se radi ustavili ob nas in prisluhnili pripovedi.

Pohod smo nadaljevali preko Depale vasi do oddajnika RTV Slovenija v Domžalah. Do tja nas je vodil Martin Planko na kolesu. Ob prihodu na cilj sicer ni igrala godba, pričakal pa nas je izvrsten golaž in seveda osvežitni čaj. Po jedi nam je Janez Gregorič pripovedoval o napadu na oddajnik in kako je doživljal tiste dni, ko mu je bil oddajnik tudi dom. K obujanju spominov so se pridružili tudi takratni delavci na oddajniku. Najmočnejši srednjevalovm radijski oddajnik RTV SLO je bil zaradi svoje pomembnosti oz. sličnosti šrom države in tudi Evrope cilj raketnega napada letalskih sil JLA. 2. julija 1991 so na oddajnik iz dveh letal MIG-21 izstrelili 32 kumulativnih izstrelkov, ki so oddajnik krepko poškodovali. Med delavci oddajnika in enotami TO, ki so oddajnik varovale in branile, k sreči ni bilo žrtev. To je bila še toliko večja sreča, ker niso bili v zakloniščih. Sovražnik je načrte dobro poznal in je zaklonišče uničil. Moramo pohvaliti tudi avstrijski parlament, saj smo takrat z njihovo pomočjo dobili nov oddajnik, ki še danes deluje. Po letalskem napadu je takratna skupina delavcev na oddajniku sestavila pomožni oddajnik in je še naprej nemoteno oddajala program. Za to ima precej zaslug tudi manevrska struktura TO, saj se je na skrivaj že celo leto pripravljala na morebitni napad, čeprav JA o tem ni vedela ničesar.

Po končanem pogovoru smo si ogledali notranjost oddajnika. Danes je moderno opremljen in služi poleg oddajanju radijskih programov tudi satelitskemu spremljanju programov TV SLO. Ob koncu srečanja je predsednik Dominik Grmek vsem udeležencem pohoda podelil pisna priznanja, posebne pozornosti pa je bila deležna šestica pohodnikov, ki se je udeležila vseh desetih pohodov po spominski poti vojne za Slovenijo na območju OZVVS Domžale. Ugotavljamo, da se naših pohodov iz leta v leto udeležuje več

pohodnikov, ob tem pa z obžalovanjem tudi ugotavljamo, da se o vojni za Slovenijo leta 1991 po Sloveniji zdaj zelo malo govori ali objavlja. Tako se tudi po osnovnih šolah pri pouku zgodovine še po desetih letih nič ne učijo o vojni za osamosvojitve leta 1991. Niso redki isti mladi, ki mislijo, da je samostojna in svobodna Slovenija nastala leta 1945. Za takšen odnos je kriva šolska politika, rezultati pa so vidni tudi, ko mladi prihajajo na službenje vojaškega roka, pa še svoje zastave ne poznajo. Takšno ravnanje je desetletno zavajanje in poneumljanje naših otrok. Vse skupaj je skregano z resnico, zgodovinskimi dejstvi in zdravim razumom, saj ščitijo in varujejo le kontinuiteto revolucije in NOB pa tudi nadprivilegije iz biv-

šega režima. Nedopustno je, da ob tem kratico pravice ZVVS in še zlasti, da država ni poskrbela za otroke staršev, ki so dali svoja

življenja za svobodo in samostojno Slovenijo.

Danilo Kastelic

NOVICE IZ PGD TRZIN

Resnični ognjeni krst novega avtomobila

Za nami je oktober, mesec požarne varnosti, ki smo ga v našem društvu obeležili z veliko gasilsko reševalno vajo. O vaji ste lahko nekaj več prebrali že v prejšnji številki Odseva, med tem pa smo skupaj s poveljstvom Gasilske zveze do potankosti analizirali samo vajo. Skupna ocena je bila izredno pohvalna, tako sam načrt vaje kot izvedba. Seveda smo našli pri izvedbi vaji tudi nekaj napak, in jih bomo morali v bodoče odpraviti in nanje še posebej paziti.

Medtem ko je bila za vse nas to le vaja, pa je šlo v Mengšu 24.11.2002 hudo zares. Ob 18.19 smo od regijskega centra za obveščanje prejeli poziv, da gori stara opekarna v Mengšu, in potrebujemo našo pomoč. Takoj za tem so se oglasile tudi sirene na našem gasilskem domu. Gasilci smo se hitro odzvali klicu na pomoč. Dve vozili in trinajst članov posadke je pohitele na kraj požara, dva člana pa sta ostala v domu za zvezo in druge potrebe. Ko smo prispeli na kraj požara, smo po nalogu vodje reševanja začeli samostojni vdor v goreči objekt. Vsi gasilci, ki so vstopali v objekt, so morali imeti izolirni dihalni aparat. Sprva smo mislili, da gori bombaž, kmalu pa smo ugotovili, da gre za neko plastično maso. Po proizvedovanju smo dognali, da gre za zdravju škodljivo snov. Požar smo glede na gorljivost snovi razjirjenost ognja zelo hitro obvladali. Čet se je pokazalo, kako nujno je, da pripeljemo s seboj vodo, saj je bila možnost za oskrbo z njo med gašenjem zelo slaba.

Za naš novi avto je bil to pravi ognjeni krst. Res je deloval tako, kot mora. In tudi v praksi se je potrdilo, da smo dobili dober avto za posredovanje v najslabših možnih pogojih. Do izraza je prišla tudi zunanja razsvetljava avtomobila, razsvetljava prostora z opremo in sama razporeditev opreme. Res smo lahko ponosni na avtomobil in to nam priznavajo tudi drugi.

V začetku novembra so nas obiskali tudi najmlajši prebivalci naše občine. Naš gasilski dom in našo opremo so si prišli ogledati malčki iz vrtca Žabica. Razkazali smo jim prav vse, seveda pa je največ pozornosti pritegoval prav novi gasilski avto. Otroci so si ogledali, kako deluje, najbolj pa so bili navdušeni, ko so škropili z vodo in ko smo vklopili sireno. Ob koncu smo naredili, kot se spodobi, tudi sliko – gasilsko seveda

Za konec pa še dve stvari:

Pred izidom prihodnje številke Odseva vas bodo kot vsako leto obiskali gasilci in vam prinesli koledar. Prispevke, ki jih bomo ob tej priliki nabrali, bomo porabili za nakup manjkajoče opreme.

Druga stvar pa je bolj kočljive narave. Sam se sicer z njo ne obremenjujem, toda zdi se mi prav, da rečem bobu bob. Vsem, ki se ne morejo spriznati z uspehom, zagnanostjo in požrtvovalnostjo našega društva in zganjajo nevoščljivost in okoli širijo lažne govorice, sporočamo, da naj svojo odvečno energijo raje usmerijo drugam. Že naši stari pregovori se glasijo: »Kdor dela, greši!« »Po bitki so vsi generali.« in »Več glav več ve.« Torej vas vabim, dragi soobčani, da se nam pridružite in s svojim znanjem sodelujete in soustvarjate pri nadaljnjem razvoju

našega društva in naše občine. Nikoli nismo rekli, da ne sprejemamo novih članov, še posebno pa ne tistih, ki si želijo delati za dobrobit kraja. Nikoli nismo rekli, da znamo vse in da naredimo vse prav. Toda ali vi, dragi (velja predvsem za nekatere) soobčani, veste prav vse (še posebej kaže, da ste »strokovnjaki« na področju gasilske tehnike in taktike) in prav zares, čisto vse? Ni vse tako lahko, kakor se mogoče zdi na prvi pogled. Še enkrat vas pozivam: PRIDITE, POSKUSITE, SODITE. Do prihodnjic vas pozdravljamo z našim pozdravom NA POMOČ!

Predsednik PGD Trzin
Jože Kajfež

ŠAH

Šahovske novice

Luka Lenič iz Domžal, redni gost trzinskih turnirjev, na Kreti postal svetovni prvak do 14 let

pripravil Zupanc Rado

Cloveško življenje je kot olimpijske igre.

Nekateri postavljajo stojnice in mislijo na dobiček, drugi si prizadevajo za slavo, ostali pa so samo gledalci.

Pitagora

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN

BLIŽA SE DRŽAVNO TEKMOVANJE »MLADINA IN GORE«

J anuar se neizodredno bliža. Dan D je v soboto, 18. januarja. December, ko bo večina ljudi preživela v prijetnem pričakovanju novoletnih praznikov in morda v lenobnem brezdelju, čaka trzinske planince eden največjih »zalogaev« v zadnjih petih letih - zopet smo namreč soorganizatorji in gostitelji državnega tekmovanja »Mladina in Gore«. In decembra bomo imeli zato polne roke dela.

Glavna tema tekmovanja bo »Gorska reševalna služba«. Letos namreč mineva 90 let organiziranega delovanja te humanitarne organizacije. In ker je pred kratkim izšla tudi zanimiva knjiga »Zgodovina reševanja v gorah nad Kamnikom« se je tema ponujala kar sama od sebe. Miro Štebe je že napisal izredno zanimivo gradivo, ki ga bodo morali med drugim »predelati« tekmovalci.

Zgodba nas popelje v Repov kot, skrito čudovito dolinico pod južno steno Planjave. Tja se odpravi pet prijateljev, mladih planincev. Vse je tako kot mora biti vse dokler se ne zgodi nesreča ... Več pa seveda v zgodbi (Pet prijateljev v Repovem kotu), ki bo seveda objavljena tudi na internetni strani tekmovanja (še v nastajanju). Tekmovanja se bo udeležilo 35 štiriclanskih ekip osnovnošolcev iz vse Slovenije, ki so se »prebile« skozi sili regijskih tekmovanj (potekala sta v Novi Gorici in v Velenju). V dopolnilemskem delu bodo morali mladi planinci pokazati čim več znanja s področja splošnega planinskega znanja (Planinska šola), finale, v katerega se bo uvrstilo le najboljših šest ekip pa bo veliko bolj v znamenju zgoraj omenjene teme. Med tekmovanjem pripravljamo še kup spremembajočih dejavnosti, pa obisk »skritega gosta«, več šaljivih tekmovanj, ena od »atrakcij« pa bo seveda prikaz čisto prave reševalne vaje v trzinskem kamnolomu (sodelovala bo postaja Goraš Kamnik). Več pa seveda v decembrski številki Odseva.

Reševanje z reševalnimi nosili s kolesom (arhiv Miha Habjen)

Reševanje z reševalno vrečo (arhiv Vlasto Kopač)

PLANINSKI KROZEK

Planinski krozek na OŠ Trzin letos »praznuje« petnajstletnico. Vabimo osnovnošolce, da se nam pridružijo.

Planinski krozek »domuje« vsako sredo ob 15. uri v učilnici zemljepisa

Krozek vodijo: Tomaž & Irena & Simon

Predavanja v knjižnici Domžale

- 5.12. ob 19^h Bretanija in Normandija, predavanje z diapozitivami (Lojze Vrankar)
- 12.12. ob 19^h Astro večer: Roman Puš o Vodnarjih in Ribah
- 19.12. ob 19^h Sirija, predavanje z diapozitivami (Janez Mihovec)
- 28.12. ob 19^h Astro večer: Roman Puš o Strelih in Kozorogih

AEROBIKA TNZ

Športno društvo Trzin tudi letos organizira AEROBIKO TNZ v telovadnici OŠ Trzin, in sicer:

TOREK ob 20.00 uri in ČETRTEK ob 19.00 uri

Kaj je TNZ?

TNZ je kratica za trebuh, noge in zadnjico. Gre torej za vadbo, pri kateri je največ pozornosti namenjene prav omenjenim delom telesa, »kritičnim točkam« večine žensk.

Ura se začne s preprosto koreografijo aerobnih in krepilnih gibalnih vaj, s katerimi se ogrejemo. Po uvodnem delu pa sledijo krepilne vaje, namenjene krepitvi mišic trebuha, nog in zadnjice. Na tej uri lahko pričakujete veliko počepov, izpadnih korakov, trebušnjakov itd.

Vse informacije dobite na telefonski številki 041/748 833 – Andreja

KOŠARKA

Tako kot vsako leto je tudi letos možnost igranja košarke v telovadnici OŠ Trzin vsak **PONEDELJEK ob 20.00 ure do 21.30 ure**.

NAMIZNI TENIS

Vadba namiznega tenisa poteka vsak **TOREK in ČETRTEK ob 18.00 do 20.00 ure** v dvorani KUD-a Trzin. Žal pa po novem letu 2003 vadba namiznega tenisa ne bo več mogoča zaradi zasedenosti dvorane.

REKREACIJA ZA ŽENSKE

Rekreacijo za ženske vodi Lilijana Smrekar, in sicer **vsako SREDO ob 20.00 uri**. Z vsako uro boste naredile nekaj zase in predvsem za svoje počutje.

VABLJENI!

SOBOTNO ŽAGANJE DRV IN OBZIRNOST

sobota popoldan ob 15^h

Neskončno potrpežljivi smo sosedje na Kidričevi ulici in bližnji sosedje, ko moramo vsako soboto popoldne poslušati žaganje drv neuvidevnega sosedja. Že nekaj let smo ob koncu tedna prisiljeni poslušati hrup, ki ga povzroča. Doslej ni pomagala niti večkratna prijava na policijo niti odlok občine Trzin o hrupu. Namesto da bi ob koncu tedna uživali v svojih domovih, nas je vedno znova in znova strah, kdaj se bo hrup začel.

Priporočamo mu, ali naj kupi že našagana drva ali pa naj si kupi žago, ki takega hrupa ne bo povzročala. Predvsem pa si želimo več obzirnosti.

sosedje

Popotovanje po Turčiji in Iranu

To poletje sem se odločila, da bom začela potovati. Skratka, da bom postala pravi pravcati popotnik. Najprej sem hotela odleteti na daljno Tajsko, kjer naj bi uživala med palmami, se preizkušala na teakkingih, plavala v sinje modrem oceanu in si privoščila koktejle iz svežega tropskega sadja. Toda načrti so padli v vodo, in hitro je bilo potrebno najti drugo možnost. In sem jo. Sicer dokaj različno od prve, a zato morda nič manj zanimivo. Konec koncev je vedno potrebno neke začeti, pri čemer pa ni prav nič pomembno, ali je to na vzhodu, zahodu, severu ali jugu.

In tako je napeljalo čudno naključje do tega, da sem se s skupino 7 ljudi z minibusom (na katerem smo dostikrat tudi prespali, saj ima na strehi prikrita 2 šotora - ki se odpreta kot harmoniki in sta postavljena v pičlih desetih minutah) odpravila oziroma kar odpeljala naravnost (preko Jugoslavije in Bolgarije) tja do Turčije in nato do naše glavne točke - Irana - raziskovat muslimanski svet. Pri tem ste morda dobili občutek, da je pot dolga in da nismo počeli nič drugega, kot da smo se samo vozili nankoli, vendar vam lahko iz prve roke povem, da smo vožnjo v 35 dneh (kolikor je trajalo naše popotovanje) prav lepo razporedili, tako da ni bilo hudega.

Turška vasica - ženska na strehi suši pridelke

Vstop v muslimanski svet

Prvi pristni stik z muslimanskim svetom smo doživeli, ko smo vstopili v Edirne. (»Edirne, Edirne!« bi pri tem vzdihnili moj sopotnik in prijatelj Blaž) - prečudovito turško mesto, prepredeno z mošejami, ki človeka nikakor ne more pustiti ravnodušnega. Pri tem je poleg pravcatega "nasada" mošej z njihovimi elegantnimi, visokimi minareti, od koder je ob določenih urah slišati predirnljive klice k molitvi (kar smo med potovanjem dostikrat močno občutili posebej ponoči, ko smo že sladko spali), posebno močan vtis pa je name naredila sama notranjščina teh verskih objektov. Ko z bosimi nogami stopaš po mehki preprogi, se zdi kot v raju. Obda te občutek miru in meditativnosti, in najraje si sedel na tla in pri tem občudoval z ornamentno poslikane stene ter prečudovite upole, ob katerih si te zvrtil, če predložiš zrak proti smeri neba.

...eda so občutki toliko močnejši in pisar-

ni že iz samega kulturnega stališča. Stopili smo namreč v nam dokaj neznan islamski svet, v drugo kulturo.

Turčija, Iran - muslimanski državi, a vendar tako različni

Morda je bilo potovanje tako zanimivo predvsem zaradi srečanja z islamskima državama, ki ju razen religije (pa že tu je najti bistvene razlike; Turki so namreč suniti, medtem ko so Iranci šiiti.) ne povezuje kaj dosti več. Morda le to, da sta obe deželi doživeli vsaka svojo reformo, ki razen tega, da sta spremenili način življenja in ureditev vsake države poschej, nimata nič skupnega.

Turčija je namreč v nasprotju z Iranom, sekularna islamska država. To velja predvsem od l. 1923, ko je tedanji voditelj Mustafa Kemal (bolj prepoznan pod imenom Ata Turk) ločil državo in religijo in uvedel od religije neodvisno izobraževanje. Sarijo (versko pravo) je bilo nadomesteno s civilnim pravom, uvedli so turščino (materinščino) v verske obrede, arabsko pisavo pa zamenjali z latinico. Prepovedali so tudi nošnjo verskih oblačil zunaj mošej, odpravili zastiranje žensk, le-te pa so dobile tudi volilno pravico.

Iran pa se ponaša ravno v nasprotnim. Je verska država, kjer je islam državna religi-

ja, kar pomeni, da je navedena religija privilegirana in da mora biti v skladu s tem voditelj države islamske vere. Še več, zateka se k tako imenovanemu radikalnemu islamizmu, ki zavrača modernost (predvsem kar se tiče vrednot) in je izrazil predvsem od leta 1979 oz. od tako imenovane revolucije radikalcev, ki jih je vodil ajatola Homeini. Ta je ponovno uvedel šeriatsko pravo, parlament je postavil pod nadzor čuvanje islama - ulem, uvedel je moralno policijo, patriarhalizacijo, islamiziral izobraževalni sistem. (Smrke, 2000: 281)

Vsesplošno vzdusje

Da pa ne bom nizala samo golih dejstev, naj povem še nekaj o samem vzdusju, ki je prevevalo našo pot. Vendar ne morem mimo tega, da se ne bi zopet navezala na ravnokar povedano, kajti Turčija je v primerjavi z Iranom ravno zaradi že naštetih razlogov ne samo veliko bolj sproščena (seveda gledano iz zornega kota ženske), ampak tudi za oči veliko bolj pisana. Skratka mirno lahko rečem, da sem se tam, ko smo se nazaj grede vračali iz Irana, počutila skoraj kot doma. Obležena sem bila tako, kot me je bila volja, normalno sem se lahko pogovarjala z lokalnimi predstavniki moškega spola, se z njimi rokovala in jih gledala v oči - ne da bi le-ti mislili, da imam kakršne koli "nerazumne" namene. (Čeprav tudi v Iranu ni tako hudo, kot so nas fantje na začetku strašili. Res je boljše, da se ženska z iranskimi moškimi ne rokuje in da jih ne gleda stalno v oči, kajti potem bi ti ubogi moški, ki jim je v javnosti prikrit skoraj vsak delček ženskega telesa razen obraza

Turška kmeta v Kapadokiji - pokrajini, ki jo je izoblikoval vulkan

in dlani, takoj pomisliš, da si bolj lahkožive narave in začeli siliti vate. Če pa se kot ženska držiš njihovih pravil, kamor sodi tudi kodeks oblačenja, boš v moškem krogu deležna spoštovanja in prijaznega sprejema. Skratka ni vse tako črno - belo, kot se na prvi pogled zdi.) Kar se tiče rokovanja, velja poleg kodeksa, ki velja za ženske, še pravilo, ki se tiče moških. Le - to se glasi: nikoli se ne rokuje, pa tudi ne jej z levo roko! Kajti levica je namenjena umivanju zadnje plati po končani potrebi na stranišču.

Tukaj bi bilo morda zanimivo omeniti še nekaj stvari, ki se tičejo razmerja med moškim in žensko in zaved, ki so bolj ali manj povezane z izkazovanjem ljubezni v javnosti... O teh stvareh nas je podučila neka iranska študentka, ko nas je nek večer ustavila na ulici enega od starih mest

se je spomnila, da je nekoč gledala nek film s to vsebino, vendar nikakor ni mogla verjeti svojim očem. Skratka, konzervativnost je v Iranu cenjena vrednota. Le-ta pa se v večini primerov tiče predvsem predstavnic ženskega spola, ki v javnosti nikakor niso popolnoma svobodne. Njihova domena je bolj zasebna sfera. V večini primerov so namreč gospodinje. Drugače pa so ženske, da ne bo prišlo do pomote, predvsem doma zelo avtoritativne in imajo dostikrat glavno besedo. Zelo pa skrbijo tudi za svoj videz (veliko žensk je skrbno naličenih...), kljub temu da morajo v javnosti svoje telo skrivati ti pod črnimi ogrinjali.

Ko smo ravno pri iranskih ženskah, ne morem kaj, da se ne bi pohvalila, da smo bile skupaj s še dvema sopolnicama (Barbaro in Nino) objavljene na dekliščino. Kampirali smo namreč ob neki gostilnici, poleg katere

nami. Pri tem so nam z glav snele rute nam slekle plaščke in nam niso dale niti trenutka miru. Tako da smo se jim na koncu, že vse izmučene, kaj izmuznile in odšle spat.

In čeprav smo morale punce v Iranu nositi plaščke, ki so segali nekako do kolen in so nam glave kljub vročini krasile rute, zna biti to včasih celo zelo zabavno. To zabavo bi lahko imenovala kar komedija s klimo. Skratka, nastanili smo se v nekem hotelu (v sobi smo bile 3 punce) in ko smo že zlezle v svoje spalne toalete in nameravale ležati počitku, je naenkrat po sobi zapihal kar močan veter. Sprva smo mislile, da zunaj tako piha, da je veter odprl okno, nato pa smo ugotovile, da je vzrok vsemu temu le izredno močna klima. In ker sopolnica Barbara ne bi bila Barbara, če ne bi takoj uredila te nadležne zadeve, kot je treba, potem pa res ne vem! In res, Barbara je nase takoj navlekla oblačila, si nadela ruto in odšla v akcijo! Najprej se je optimistično napotila k Igorju (našemu šefiču), češ da bo že on urejal naprej, toda Igor se nikakor ni dal motiti in ji je sporočil, da naj kar sama uredi zadevo. In tako se je napotila do recepcije. Ker pa le-ta ni razumel angleško, ni mogel ukrepati na licu mesta, ampak si je odšel zadevo pobliže ogledat. Ko sta prišla do naše sobe, je Barbara meni in Nini hitro naznanila, da prihaja iranski moški. To je namreč pomenilo, da se morava čez glavo pokriti z odejama (kajti v takem razuzdanem stanju naju res ne sme zasačiti). Nato se je začela komedija. Barbara je možaku s prstom kazala proti "divji" klimi in vpila nanj: "You fix this, you fix this now". » Moški pa je nato vzel stol in hotel pogledati zadevo še bližje. Barbara pa je pri tem čisto zrohnela, češ iranski moški se pa že ne bo hodil naslajat v dekliško sobo, in ga začela poditi ven: "Na, na (kar pomeni - ne), šic, šic... » Jaz, ki sem škilila izpod odeje v postelji, si ob tem, da neka ženska gospodovalno ukazuje ubogemu iranskemu moškemu, nisem ubogela kaj, da se ne bi začela na ves glas smejeti. Mojemu smehu se je nato pridružila še Nina izpod sosednje odeje, ob pogledu na poskakujoči postelji pa se nista mogla zadržati niti Iranec pa tudi Barbara ne. In tako smo se vsi dobrobar nasmejali. možakar pa je kasneje izklopil tudi klimo.

Razlike med Turčijo in Iranom so opazne tudi, če pogled usmerimo na nakupovanje in barantanje na bazirjih in v trgovnicah. Ja, biznis, v tem so Turki prav gotovo boljši od Irancev. V Turčiji ti namreč vedno, ko trguješ, ponudijo čaj, na kar v Iranu, na to gostoljubno potezo namreč, ne boš naltel. Res pa je tudi, da oboji poznajo še eno zelo dobro trgovsko potezo, na katero pa žal ne mislimo na zahodu. In sicer, čeprav se zavedajo, da ne boš nič

Pogled na iransko ulico

in se ponudila da nam pokaže lokalne zanimivosti. Najprej nam je razkazala tržnico, nato pa nas je odvela v neko čajnico, kjer smo morali kot turisti celo plačati vstopnino (ker naj bi bila tako neznanstvo lepa - a za moje pojme že preveč turistična in s tem tudi ne več tako pristna), na koncu pa je celo zahtevala honorar! A pustimo nepomembne stvari ob strani, kajti povedala nam je dosti zanimivih stvari. Fant in punca (če sta par) so pred poroko v javnosti ne smeta pojavljati skupaj - skratka ne smeta se držati za roke in hoditi na zmenke (kajti lahko ju zasači moralna policija in hop, že se znajdetta za zapahi), preden pa se poročita, mora ženska na pregled, kjer ugotovijo, ali je še nedolžna - kajti veliko bolj dostojno se je poročiti z devico... Ko pa sem jo vprašala, kako pri njih gledajo na homoseksualnost, sprva niti ni vedela, o čem govorim, ko pa sem ji to zadevo malce bolj opisala,

so v ograjenem prostoru (da pričujoči dogodek ne bi prišel na oči moškim) ženske slavile zadnji dan pred poroko. Naključje je nanese, da se je we nahajal čisto poleg omenjene ograje in da smo pri umivanju rok naletele na ženske, ki so nas v svoji gostoljubnosti skoraj odvekle na predporočno zabavo. Najprej so nas predstavile nevesti, ki je bila oblečena v belo poročno obleko, prav nič drugačno od naših poročnih oblek. Pa tudi ostale ženske so bile zelo lepo oblečene - ker se je to dogajalo brez prisotnosti moških (razen ženina), so bile nekatere oblečene v krija (kostime), ki so razkrivala noge, gole roke, veliko pa jih tudi ni imelo rut in so tako razkazovale svoje naglavno okrasje. Posadile so nas za mizo in kljub temu da nismo hotele nič jesti, prinesle večerje in nas nato učile jesti s prsti (kot se tam pravilno je). Nato pa so nas zvlekale na plesišče, kjer so vse (od majhnih punčk pa do starejših gospa) hotele plesati z

kupil, ti vseeno razkažejo svojo trgovinico in ti pri tem razložijo in pokažejo vse po dolgem in počez (npr. kako se izdeluje preproge, ki so značilne tako za Turčijo, kot za Iran). Njihova logika je v nasprotju z našo usmerjena ne samo v sedanjost, ampak tudi v prihodnost. Razmišljajo namreč takole: "Aha, resda je punca danes še mlada, je študentka in nima denarja, vendar pa bo nekoč bogata, in takrat jo bo pol morda zopet zanesla v naše kraje, takrat se bo spomnila na našo goslojubnost in pri nas kaj kupila."

Turki pa niso samo dobri trgovci, ampak še boljši gostinci - in to taki, da se Iranci lahko pred njimi samo skrijejo. V svoje lokale te vabijo že od zunaj, ko pa se enkrat znajdeš v njem, te postrežejo, kot bi mignil. V Iranu pa je strežba cel proces (ne ravno povsod, vendar dokaj pogosto) - v skladu z njihovim načelom: življenje naj teče počasi. Najprej je potrebno, da te opazijo. Potem traja celo večnost, da dobiš tisto, kar si naročil (naj povem, da v večini primerov ravno velike izbire pri naročanju kulinariki ni - predvsem, če ne nameravaš jesti po malce dražjih restavracijah. Res je, da si skoraj povsod lahko privoščiš šiš - kebab (po naše ražnjič), malo večji problem pa nastane, če je človek vegetarijanec in se mora zadovoljiti z namom (palačinkam podobnemu kruhu), v boljših restavracijah tudi z rižem, na žaru pečenimi paradižniki, kakšnim polnomastnim jogurtom in morda kakšnim jajčkom.) Skratka, življenje teče bolj lagodno, počasi. Konec koncev, le zakaj bi človek hotel, ko pa lahko vse opravi v bolj umirjenem ritmu.

To je razvidno tudi po tem, da imajo v Iranu sieto oziroma popoldanski počitek. Tam nekje od 14.00 pa do 16.00, morda 17.00 ure, ko je vročina na vrhuncu (kajti gre za pretežno vročo pušavsko in pol pušavsko deželo, katere mesta so večinoma oaze), zaprejo velik del trgovin, izpraznijo bazarje, zaprejo restavracije in čajnice in ležejo k počitku (tako je v tem času zapaziti ljudi, kako spijo na zelenicah, na klopcih po mestu, na tržnicah...

Značilna Kurdska vasica sezidana iz blata v Iranu. Otoci pri dnevnem opraviilu

Najbolj mi je ostal v spominu prizor v enem izmed bazarjev, kjer je bilo izza stojnice slišati močno smrčanje nekega moža, ki si je uredil ležišče kar na tleh za pultom.

In čeprav so mesta obh delž prelepa in je povsod čutili mestni vrvež, je zopet čutili razliko med obema državama. Turčija je malce bolj razigrana in pisana, predvsem v večjih mestih, kjer je čutili utrip mešanja različnih narodov. Presenetil me je predvsem Carigrad. Mesto, polno življenja, ki te potegne v svoj vrvež in te pomeša z ljudmi, ki prihajajo iz celega sveta. Morda pa mi je bil tako všeč le zaradi občutka, ki me vedno prevzame v večjih mestih zunaj Slovenije. Pri tem imam v mislih to, da se v takih mestih počutim popolnoma svobodno in brez zadržkov, brez predsodkov lahko izražam individualnost svoje lastne osebnosti. Skratka, simpatične uličice, še bolj simpatični lokalčki (kjer si lahko privoščiš tradicionalni čaj in ob tem spokojno pokadiš vodno pipo), nasmejani komunikativni ljudje (ki vedno radi malce poklepetajo), ki nadvse obvladajo svoj posel in delo z ljudmi.

Da pa ne bom preveč pristranska, moram dodati, da so iranska mesta prav tako zanimiva oz. prekrasna, če gledamo iz arhitekturnega zornega kota. Krasijo jih skrbno urejene zelenice, kjer ljudje izredno radi posedajo, piknikujejo, malce zaležejo... parki, prekrasni trgi, kjer ponavadi stojijo kompleksi preudovitih, s turkizno modrimi ploščicami okrašenih mošej, z vsem možnim kičem okrašene orientalske čajnice, ki delujejo blazno simpatično in sproščujoče. Naj tukaj dodam, da obstajajo tudi čajnice, kamor lahko zaidejo samo moški, in čajnice, kamor gre lahko tudi ženska, vendar samo v moški družbi...

Nikakor pa v Iranu ne boste naleteli na pivnico ali lokal, v katerem bi točili alkoholne pijače, kajti omenjena substanca je v tej Alahovi deželi strogo prepovedana. Da ne omenjam kakšne javne zabave oz. kakšnega večernega žura - na to kar lepo pozabite (edina zabava Irancev je posedanje v čajnici ali na zelenici na kakšnem mestnem trgu). Pa tudi splošno vzdušje je prijetno, le da je na videz bolj črno (to pa predvsem zaradi ženskih črnih oblačil - čadorjev). Bistvena razlika s Turčijo je tudi v tem, da je tam izredno malo turistov. Zaradi česar smo bili mi, predvsem ženske, prava mala atrakcija. Na ulici so nas neprestano spraševali, od kod prihajamo, in ko smo povedali, da smo iz Slovenije (tiste lepe, majhne, zelene državice, ki se skriva tam nekje med Avstrijo in Italijo in ima morje, gore in jame), so v navdušenju, da vedo, kje to je, vzklikali: "O, Eslovenija!" (ne morejo namreč izgovoriti črke S na začetku besede). Potem jih je seveda zanimalo, kako nam je všeč pri njih, ter nas pogosto spraševali, kaj si mislimo o Bushu in o njegovih postih s sosednjim Irakom. Pri čemer smo jim v njihovo neizmerno zadovoljstvo servirali njim ljub odgovor: "Bush is stupid," oni pa se so na to neznansko režali in se že čutili naše prijatelje. Našlo se je tudi dosti takih, ki so se z nami hoteli fotografirati, pa tudi takih, ki bi samo radi vadili angleščino (kajti teh priložnosti tam ni veliko). Skratka, nekateri Iranci skušajo izkoristiti vsak trenutek, da bi poklepetali s tuji in pri tem malo vadili angleščino (kajti priložnost zamujena, ne vrne se nobena). Če te za to že ravno ne poprosijo na ulici, te to lahko doleti po telefonu. Na primer, nekega popoldneva sem zašla v neko trgovino, kjer izdelujejo značilne miniaturre. Prodajalec je ravno govoril po telefonu s svojo punco. Ko pa je ugotovil, da govo-

Pril vstopom v mošejo smo si dekleta nadela dolga oblačila in seveda prekrile glave

rim angleško, je takoj zagrabil priložnost, mi razložil, da tudi njegovo dekle govori angleško in da bi rada malo vadila. Takoj mi je potisnil telefonsko slušalko v roke in kaj mi je preostalo drugega, kot da sem malo poklepetala z njo. Podobno se mi je zgodilo nato še enkrat.

Razkol med mestom in vasjo

Bolj se bližamo iranski meji, bolj konzervativno se vse zdi - to pa predvsem zaradi tega, ker se vozimo predvsem po podeželju. Tako v Turčiji kot v Iranu je namreč opaziti veliko razliko med življenjem v mestih in življenjem v vaseh. Za mesta (predvsem velika) je značilna prečudovita arhitektura, parki, urejene zelenice, v vaseh pa je začutiti revščino - majhne hišice, že na pol podrtje, navihla vsepovsod, gosi sredi ceste, kakšen osliček, kmečki vozovi... Se posebej revno je področje, kjer živijo Kurdi (narod, ki prebiva v Kurdistanu, goratem področju, predvsem v Turčiji in Iranu, in se že dolgo časa bori za osvoboditev, neodvisnost in svojo last-

no državo, a jim to do zdaj še ni uspelo), ki imajo v Turčiji slabši položaj (so bolj zatirani) kot v Iranu. So pa njihove vasice, kljub revščini, ki jih pesti, izredno zanimive na pogled. Živijo v nizkih hišicah, dostikrat pa jih je najti tudi v bajtah pravokotnih oblik, sezidanih iz blata, najhitreje pa je njihova bivališča prepoznati po kupih kravajkov, zloženih v obliki stožcev, ki jim služijo kot gorivo.

Za nameček smo si ogledali tudi t.i. neuradno kurdsko prestolnico v Turčiji - Dohubajit, in se za 2 dni tudi naselili pri njih (v goratem področju tik pod čudovito palačo Izak Paše, od koder se ponuja prekrasen razgled na najvišjo goro Turčije - Ararat) - plesali smo tudi kurdski ples, zelo podoben kakšnemu kolu.

Na meji

Na turško - iranski meji se dogajajo zelo zanimive stvari, kar smo imeli priložnost opazovati dvakrat. Skozi mejo je potrebno iti peš, velika množica ljudi pa se po poti neznansko preriva, tako da nastane prava

pravcata gneča. Kar pomeni, da moraš biti (še posebej na turški strani, kajti na iranski strani je vse potekalo, kot je treba) izurjen v prerivanju in podobnih trikih. Ampak tisto, kar sem hotela opisati, se tiče samega obnašanja večine ljudi, ki čakajo na prestop meje. Ljudje se vedejo kot mravlje na mravljišču - sem in tja, v ne-verjetni naglici, prekladajo zabojke, škatle pakete. Pri tem pa nekateri, v naše začudenje, niti pretirano ne skrivajo svojih tihotapskih namepov. Na lastne oči smo namreč videli, kako si nekateri, verjetno z ogromno adrenalina v krvi, tlačijo zavojčke cigaret (ki so v Iranu veliko cenejši) v nogavice, žepke, rokave, pod suknjiče. Pri čemer je najzanimivejše to, da to počnejo 5 metrov stran od carinika ali pa pri tem celo stojijo na bolj zvišanem mestu (da so pri tem še bolj vidni). Skratka, če ne bi videla na lastne oči, ne bi verjela

Mirjam Štub

Literatura: Smrke, M. 2000. Svetovne religije. Ljubljana: Fakulteta za družbene vede (za založbo Ivan Hvalja)

IZ TRZINSKE ČRNE KRONIKE - september/oktober 2002

09.09.2002; PROMETNA NESREČA Z MATERIALNO ŠKODO

Na Partizanski cesti v Trzinu je prišlo do prometne nesreče med voznikom osebnega avtomobila in voznico kombiniranega vozila. Prometno nesrečo je povzročil voznik osebnega avtomobila zaradi izsiljevanja prednosti. Zoper povzročitelja bo podan predlog za uvedbo postopka pri sodniku za prekrške v Domžalah. Materialna škoda na obeh vozilih znaša okoli 150.000,00 SIT.

11.09.2002; INTERVENCIJA V ZASEBNEM PROSTORU

Policiste so poklicali na ulico Pod gozdom, kjer so opravili intervencijo v stanovanjski hiši. Med izvenzakonskima partnerjema je prišlo do prepira, nato pa še do fizičnega obračunavanja. Ker sta bila pri kršitvi javnega reda in miru aktivna oba, bodo policisti podali zoper oba predlog za uvedbo postopka o prekršku sodniku za prekrške.

13.09.2002; VLOM V STANOVANJSKO HIŠO

Vlomljeno je bilo v stanovanjsko hišo na Partizanski ulici. Neznani storilec je v hišo na silo prišel skozi garažno okno stanovanjske hiše. Iz garaže je vzel usnjeno moško jakno, v kateri je bilo nekaj denarja in tuji valuti in par usnjenih rokavic. Lastniku je povzročil materialno škodo za okoli 130.000,00 SIT.

20.09.2002; VLOM V GRADBENI KONTEJNER

Na Brodišču je bilo vlomljeno v gradbeno barako, last podjetja Elektrolux Ljubljana. Odnešenih je bilo več kosov baterijskih vtiak, gradbenega materiala in pnevmatsko kladivo.

23.09.2002; TATVINA VRTALNIKA IZ GARAŽE

Na Ljubljanski ulici v Trzinu je neznani storilec prišel v odprto garažo stanovanjske hiše. Tam je na mizi zagledal baterijski vrtalnik znamke Makita, ga vzel in odšel neznan kam. Lastnik je s tem dejanjem oškodovan za okoli 38.000,00 SIT.

29.09.2002; NAJDEN UKRADEN AVTOMOBIL

V gozdu nedaleč od gostinskega lokala Baron bar je bil najden ukraden osebni avtomobil znamke Ford Siera. Pri preverjanju

okolščin tatvine je bilo ugotovljeno, da je avtomobil kar "klical po taju", saj je lastnica v vratih vozila pustila ključke.

04.10.2002; VLOM V STANOVANJSKO HIŠO

Na Kidričevi ulici je bilo vlomljeno v stanovanjsko hišo in iz nje ukraden prenosni računalnik znamke Compaq in 50.000,00 SIT gotovine. Škoda, ki jo je vlomilec povzročil oškodovancu, znaša 500.000,00 SIT.

07.10.2002; TATVINA KOLESA Z MOTORJEM

Izpred PTT Trzin je bilo ukradeno službeno kolo z motorjem znamke Tomos APN6. Storilec je bil nekaj dni po prijavi znan, kolo pa je bilo vrnjeno lastniku.

18.10.2002; PROMETNA NESREČA Z MATERIALNO ŠKODO

Na Mengeški cesti v Trzinu je prišlo do prometne nesreče med voznikom in voznico osebnih avtomobilov. Odgovorna za nesrečo sta bila oba voznika - voznica, ker ni upoštevala postavljenega promenekega znaka, drugi udeleženec pa zaradi nepravilnega ustavljanja vozila v križišču. Oba sta bila denarno kaznovana na kraju nesreče.

20.10.2002; PRETEP PRED OSNOVNO ŠOLO V TRZINU

Policisti so bili napoteni pred osnovno šolo, kjer naj bi se več oseb pretepalo. Ugotovili so, da je prišlo do spora in nato do pretepa med dvema domačinoma U.M. in I.Z. Slednjega so zaradi telesnih poškodb odpeljali v Klinični center v Ljubljano. Zoper oba sledi predlog za uvedbo postopka o prekršku, zoper U.M. pa bo podana tudi kazenska ovadba na sodišče.

TATVINE BENCINA NA BENCINSKEM SERVISU V TRZINU:

V mesecu septembru in oktobru so delavci bencinskega servisa V Trzinu prijavili 9 primerov tatvin goriva

Poročilo je pripravil policist PP Domžale: Rado BOŽIČ V.P.O.

AVTOLIČARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtoličarske
in avtokleparske storitve

Hobotova 78, 1236 Trzin, Tel.: 01/564-20-27

'RTV 'SERVIS

GORENC s.p.
Ljubljanska 44, Trzin

telefon: 01 564-17-91
GSM: 041 644-121

Popravila: - TV sprejemnikov,
- PC monitorjev,
- audio naprav.

Tudi na domu!

Montaža klasičnih in SAT anten ter avtoakustike

clean beat d.o.o.

CISTILNI SERVIS!

STANOVANJA, HIŠE ALI POSLOVNI PROSTORI!

- ČIŠČENJE STEKLA
- TALNIH OBLOG
- OBLAZINJENEGA POHIŠTVA (SEDEŽNE GARNITURE, STOLI, JOGIJI...)
- GLOBINSKO ČIŠČENJE NOTRANJOSTI OSEBNIH IN TOVARNIH VOZIL
- STROJNO ČIŠČENJE, IMPREGNACIJA IN KRISTALIZACIJA MARMORJA
- STROJNO ČIŠČENJE IN IMPREGNACIJA VINASA, PARKETA

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL!

- LAM. ZAVES IN ŽALUŽIJ
- ROLOJEV
- ZATEMNITVENE TERMOREFLEKTIVNE IN PROTIVLOMNE FOLIJE

SLIKOPLESKARSKE STORITVE!

clean beat d.o.o.
Pod gozdom 17, 1236 TRZIN
tel/fax: 01 / 564 46 73, gsm: 041 / 630 - 671
e-mail: samo.music@sioi.net

ELEKTROTEHNA INTERSET Mengeš

MENGEŠ, Trdinov trg 4
v prostorih Melodije Mengeš

**SPECIALIZIRANA PRODAJALNA
BELE TEHNIKE in
ELEKTRO MATERIALA**

Candy

Electrolux

BOSCH gorenje

**- 10 % gotovinski popust
brezplačna dostava!**

Delovni čas:

pon. - pet. od 8.30 do 18.30 ure
Sobota od 8.30 do 12. ure

UGODNE CENE IN PLAČILNI POGOJI
Telefon: 01/ 72 37 051

PREDPREMIERNO SILVESTROVANJE

SOBOTA, 21. DECEMBER OB 19. URI
ŠPORTNI CENTER FIT-TOP MENGEŠ

LOJZETA SLAKA CASPEKH	ŠTARSKIH 7 ALFI NIPIC	PTUJSKIH 5 MLADI DOLENICI
KORADO IN BRATOV POLJANŠEK	OTAVIA BRAIKA NICOLIANI	JUHO BANDA GORI
BRATOV POLJANŠEK P.G.C.U.M.	TONJA VERDERERJA MILJA DOLIVC	ALEKS IN DEJAN ZORANA LUPINCA
REBEKA DREMEJ MILJAZ KUKULI	ROBERTA GILJENKA KAZPOINKI	KAZPOINKI MILJAZ KUKULI
ROBERTA GILJENKA KAZPOINKI	ROBERTA GILJENKA KAZPOINKI	MILJAZ KUKULI

PO SNEVANJU - SILVESTROVANJE Z ANSAMBLOM BRATOV POLJANŠEK
VSTOPNICE:
REZERVACIJE PO TELEFONU: 031 222 444, 01/723 72 40
MENGEŠ HRAM ROŽICE: 031 369 413, TRGOVINA NA-NE: 01/723 79 04
KULTURNI DOM: 01 729 11 01, FIT-TOP ŠPORTNI CENTER: 01 723 09 40
KAMNIKI TURISTIČNA AGENCIJA VERONIKA: 01 831 70 00
KRANJ GORENJSKI GLAS-04/201 42 47, AUKTOR MUZIKA: 04/236 43 33

POKROVITELJ NOVOLETNEGA VIDEO MEHA

**ORIGINAL HARMONIKA
RUTAR**

RUTAR Joško & Alenka
Sela 86/a, 5265 Črliče
tel.: +386 (0) 526 62 874
www.rutarharmonika.com

VROČA STRAN

KI SE BO DOGAJALO V TRZINU V NASLEDNJEM MESECU

Ker v uredništvu Odseva ne vemo za vsako prireditev, ki se bo dogajala v naslednjem mesecu, vabimo vse, ki pripravljajo kako zanimivo prireditev, da nas o tem obvestijo. Vroča stran ureja Tanja Prelovšek, zato se s svojimi podatki obračajte nanjo (tel. št. 564 18 73). Pokličite Tanjo in za vašo prireditev bodo izvedeli vsi Trzinč!

5.12.	17.00	KUD Trzin, Občina Trzin	Miklavževanje Otroci, rojeni od leta 1999 do 2002 bodo obdarjeni ob 17. uri, od 1996 do 1998 pa ob 18.30. Darila se zbirajo do 25. 11. v obeh trgovinah Flis in pri Jurju. V primeru, da bo 5. 12. lepo vreme, se bo Miklavž popeljal po trziških ulicah.
10.12.	16.00	Društvo prijateljev mladine	Božične delavnice (v OŠ Trzin)
10.12.		Trziški Izvir	srečanje in pogostitev za naše najstarejše občane
13.12.		KUD Trzin, Študentski klub Domžale	hip hop koncert Murat&Jose
17.12.	17.00	Društvo prijateljev mladine	Predstava "Butalci" v izvedbi gledališča "Kranjski komedijanti" (v KUD Trzin)
18.12.		Društvo upokojencev Žerjavčki	Novoletno srečanje upokojencev
20.12.			Žolne, koncert
21.12.		Turistično društvo Trzin	Predbožična in prednovoletna tržnica
22.12.		KUD Trzin, Občina Trzin	Osrednja občinska proslava ob dnevu samostojnosti
27.12.		KUD Trzin	božični koncert mešanega pevskega zbora Šentiviški zvon
27.12.		Turistično društvo Trzin	Novoletno srečanje članov
dec.		Občina Trzin	Prednovoletno srečanje in obiski pri starejših občanah
31.12.		Občina Trzin	Silvestrovanje na prostem

NAPOVEDUJEMO:

18.1.2003	10.00	PD Onger Trzin – Mladinski odsek	Državno tekmovanje »MLADINA IN GORE« (finale državnega tekmovanja)
-----------	-------	----------------------------------	--

Obvestila:

- > Planinsko društvo Onger Trzin – Mladinski odsek
Planinski krožek za osnovnošolce vsako sredo od 15. do 16. ure (učilnica zemljepis), srečanja za dijake in študente vsak drugi četrtek v mesecu od 20. do 22. ure v društveni hišici.
- > Žerjavčki vabijo vse, ki bi se jim radi pridružili v njihovem društvu, vsak ponedeljek ob 16. uri v Bar REPEK.

Slaščičarna Oger

Občina Trzin, Mengeska 39, tel. 564 20 30

Kupimo veliko različno poročnih in obojnih tort po svojih željah, domačo pitlo, ročno izdelane domače prigrizke in ostale slaščice.

Najboljše: TELBAJSKI

Stalno sp. na zalogi torte za diabetike.

Odperto vsak dan od 7.00 do 21.30

Elshop ELEKTRONIKA

Testenova 69, 1234 Menges
Tel. 723-02-70, fax 723-02-75
GSM 040/730-275
e-mail: elshop@siol.net
http://www.elshop-sp.si

AVTOMATSKA VRATA
Z DALJINSKIM OPIRANJEM

SERVIS PRODAJA IN MONTAŽA

Crawford

GARAŽNA IN INDUSTRIJSKA VRATA.
NAKLADALNE PLOŠČADI

HP HUBAT PETER s.p.
HP COMMERCE d.o.o.

HITRA DOSTAVA - KONKURENČNE CENE

IKURILNEGA OLJA

Možnost plačila na obroke

Dobeno 75, 1234 Mengel
Telefon: 01 / 723 09 00 www.hp-commerce.si

Čistilni servis

Primož Javor s.p.
Depala vas 10, Domžale
Tel.: 01 / 72 41 657, 041 / 695 339, 01 / 72 42 489

Čistimo: vse vrste oblačil, tudi perilo • vse vrste preprog • vse vrste zavese (tudi samelne zavese) • tapisine in tople pade ter marmor

Pridemo na dom, po dogovoru lahko tudi ob vikendih in praznikih.

Čistilni servis imamo v Depali vasi tik ob cesti z velikim parkiriščem.

Odpri imamo vsak dan od 7h do 19h, ob sobotah od 8h do 13h

Čistilni servis Zorac

TRGOVINA ZASTOPNIK
FELIX TRADE d.o.o., ul. Pod gorodom 2, Trzin, Tel.: 01/564 - 43 - 81, Fax: 01/ 564-12-67

ANDECO d.o.o., PE TRZIN, GSM 041/ 616 - 496

OBISČITE AVTOMATSKO VIDEOTEKO
24 ur dnevno v Trzinu

VIDEOMAT

- Kaj vam nudi? Najnovejša filma in risanke na DVD in VHS formatu
- Kako deluje? Na magnetne kartice kol bončni avtomat.
- Kdaj obiščete? 24 ur dnevno, kakor kdaj imate Vi čas za vaš film
- Kje je možen vpis za brezplačno članstvo? Na zgornji navedenem naslovu med delovnikom od 11h do 19h, sobota od 8h do 12h
- Katero so prednosti? Možnost hitrega pregleda na ekranu o vsakih filmov (naslov, vsebina, režiser, logotip filma vsakega filma...)
- Kaj lahko še dobim? Stalni obiskovalci avtomatske videoteke imajo vedno možnosti sodelovati v nagradnih igrah

ODKUP IN PRODAJA CARINSKO ZASEŽENEGA BLAGA
PRISPELO JE NOVO CARINSKO BLAGO

- velika izbira usnjenih jaken
- ženske hlače nogavice 40 den 400 SIT
- rokavice - otroške, ženske, moške od 500 SIT
- šali terma lis 1000 SIT
- walkmani, snemalniki 15000 SIT
- moške polo majice 1200 SIT
- moške spodnjice 340 SIT
- na kozmetiko priznamo dodaten 20 % popust
- novoletne voščilnice

Gostinci pozor: vžigalniki lokaj samo po 30 SIT (primerano za reklamo) pri večjem nakupu (20000 SIT) vas čaka darilo

Odpirni čas: od ponedeljka do petka od 11h do 19h, ob sobotah od 8h do 12h

AstraChemo

NOVO TEHNIČNA TRGOVINA

Prodajni center AstraChemo, Kamniška cesta 22, Zgornje Jarše
delovni čas od 7.00 do 19.30 in v soboto od 8.00 do 13.00.
telefon 01 729 52 56

Naredi sam, po nasvet in material pa pridi k nam!

barve, lepila •
mešalnice barv •
delovna zaščita •
tehnična guma in plastika •
kovinska galanterija •
ročno in električno orodje •

• orodje za vrt
• kopalniška oprema
• elektromaterial in svetila
• rezani les, laminati
• stenske obloge
• gospodinjski pripomočki

STALNE AKCIJSKE CENE UGODNOSTI ZA UPOKOJENCE
1., 2. IN 3. DAN V MESECU